

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду доведени оптужени Бранко Грујић, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин, да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић, те бранилац, адвокат Шалић Миломир за прво и шестооптуженог и јавља се за оптуженог Филиповић Синишу, уз сагласност оптуженог Филиповић Синише, те адвокат Ђокић Драган, бранилац оптуженог Кораћ Ивана, који ће замењивати и адвоката Перковић Мирослава и Ђорђевић Мирослава, уз сагласност оптужених Славковић Драгана и Поповић Бранка.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи и да се у доказном поступку саслуша сведок Јовановић Милош.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Само микрофон укључите. Ви сте Милош Јовановић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам име Вашег оца?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чедомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: 06.03.1947. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Челопек код Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, општина Зворник?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: По занимању сам био радник, односно ватрогасац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Сада пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у пензији сте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где живите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славковић Драганом, Кораћ Иваном?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, њих и не познам, Брану Грујића знам из виђења онако, нисмо род никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Филиповић Синиша, Драгићевић Драгутин, да ли Вам та имена нешто значе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, Ви на поједина питања само нисте дужни да одговарате, значи, у том случају. Ја ћу Вас сада позвати да положите заклетву, тако што ћете прочитати тај текст ту испред Вас наглас, то заклињем се, изволите.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је јасно то што сте прочитали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Јовановић Милош, од оца Чедомира, рођен 06.03.1947. године у Челопеку, СО Зворник, пензионер, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли ту један папир са неким бројевима и словима и неким именима, испред Вас, неки псеудоними? Нека лица су саслушана у својству заштићених сведока, па уколико будете требали да та имена поменете Ви или ако Вас неко упита за тако неко име, ја Вас молим да не кажете то име, већ само тај број или слово поред њега. Да ли Вам је то јасно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Само моменат, опростите, само секунду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате сада, него.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате некога? Немојте само имена говорити.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Позната су ми овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки бројеви?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А презимена, добро.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом у току је кривични поступак против шест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва који се одиграо, према оптужници, на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године, па да нам Ви испричате, да ли Вам је нешто познато о томе, значи, код нас се овде у оптужници овим лицима ставља на терет депортација лица из места Козлук у

јуну 1992. године и ратни злочини у Дому културе у Челопеку и на местима Циглана и Економија. Пошто су Вас овде нека лица помињала, а имамо овде и неке писмене доказе у којима се Ви такође помињете, ја бих Вас молила да нам кажете, да ли Вам је нешто о томе познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, што се тиче Козлука, стварно не знам ништа, овај, нисам доле ни био, ниједног момента, ниједног дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви радили за време рата, можете мало ближе да нам то за почетак објасните?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Једино сам само овако од неких чуо како су Козлучани ради да се иселе ради опасности која им прети и шта ја знам. То сам само овако чуо од неких људи, али ништа о томе конкретно не знам. Да Вам кажем, ја сам, ја ћу почети испочетка. Ја сам ангажован био у Челопеку, рецимо у тој, како се то звало, дежурање, обезбеђивање ових, шта ја знам, овај, трафостаница, базена, тако, то је било оно дежурање од почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то били ангажовани, као резервни полицајац?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, у почетку одмах, то је било оно, знате, шта знам, обезбеђује се трафостаница, да је не би ко, шта ја знам, минирао, тако, то је оно било дежурање, једноставно по селима дежурање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као мештанин сте били?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Као мештанин, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте радили Ви? Да ли сте радили када је избио рат?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Радио сам ја у «Велепромету» тада и када је рат избио, мене су позвали, рецимо тај војни одсек, да овај идем да дежурам тамо, да будем у тој, да ли је то била јединица, шта је било, не знам, ми смо дежурали по селу оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас је звао, ко Вас је ангажовао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, војска, војни одсек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, како сте ангажовани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте мобилисани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам то рекли.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И онда ја сам се једном враћао, овај, одозго, били смо на том брду горе, враћали смо се одозго и Славко Ђерић ме је срео на игралишту. Пита мене, Милоше би ли, пошто ја тебе знам као добра, поштена младића, би ли ишао са нама у ту резервну полицију. Ја кажем, мени то мало, да Вам поштено кажем, ајде рекох, опет доле нисам по шуми, нисам нигде, тако и онда он је мене одвео у СУП и ту ме обукао и рекао ми је, ајде јави се доле у Челопек, овај. Ја нисам ни знао, стварно нисам имао појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се дешава то да Вас Славко сретне?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је то у мају било, не могу да се сетим тачно датума, да Вам кажем, било је то давно, не могу баш прецизно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, мислим да је у мају било. И овај, и горе он је мене обукао и каже, иди Милоше доле у Челопек, јави се, каже, овоме Јовићу Цвијетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И каже, имају доле каже неки Муслимани који треба да буду пар дана, па иду на размену и каже, будите доле, обезбеђујте, тако да их не би ко, овај, дирао, шта ја знам, да не би неки побегао и тако, ето, у том смислу. Ја сам дошао доле, јавио се Цвијетку. Цвијетко мени каже, ајде Милоше доле, овај, имају. Ја кажем, откуд они туди, каже, дошли су пре три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко Вама каже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, каже Цвијетко, дошли су пре три дана. Ја стварно нисам имао појма. И овај ја сам дошао доле Дому. Ту је било још пар људи и ето, ми смо ту овако дежурали, да, када сам ја дошао, ја ћу Вама све овако истину испричати, када сам ја ту доле дошао, људи су били напољу, ту, сви смо били што кажу заједно, била је ту једна кафана, мада она није у то време радила, али, овај, тако смо ми седели пред том кафаном. Сада, ја сам познавао неке људе са Дивича, неки поштар који је био, овај и тако и нашао сам их, пошто, што се каже, био је у војсци, матер кући цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га има можда на том списку?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, не видим му презиме. Знам да се презива, ако могу да кажем, да ли слободно могу да му кажем презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако није ту онда реците.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пашић, а нема га. Овај и био је овај Алија Алиефендић, он је радио у «Аутому» и ја док сам радио у фирми, ја сам возио комби, стално сам горе био некада овако на поправци и тако. Били смо велики пријатељи, дружили смо се, увек је ту била кафа и тако даље и када сам ја дошао, мени каже, знаш Јовановићу, кажем, како је, шта, откуд ти. Каже, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алија, Алију питате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, каже, ето, Јовановићу, овај, ту смо, каже, треба да идемо у неку размену, шта ја знам. Вели, каже, болан, овај, нисмо ништа јели ова три дана. Како, рекох, болан, нисте јели. Каже, нисмо. И добро, ја вратим се горе код Цвијетка и Цвијетко мени каже, иди овај горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то горе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је било, знате, Дом је био доле, можда једно 150, 200 метара од школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је у школи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ништа, у школи је ето било, горе смо тако били, Цвијетко је био као командир нама и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у школи станица?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у школи станица полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није то била никаква станица полиције, него то је била школа, рецимо, па су они ту, дође да нас распореди, једноставно, каже, ето ти ћеш ту, ти ћеш овамо, ти ћеш онамо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Цвијетко, која је његова функција?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Он је био нама као командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир чега?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Командир те полиције ту која је била, тог резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи те резервне станице?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њега ту одредио да буде командир?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам и овај, отишли смо ја и Мико Јовић, послао је нас двојицу и горе сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја и Мико Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовић Мико?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Отишли смо горе, било неко ауто, чини ми се да је била, ако добро памтим, нека «Застава» је била бела и нашао сам Славку Ерића који ме је и послао доле истог дана и ја кажем, Славко, доле нешто није у реду, људи рекох нису јели. Каже, како, а поред њега је стајао и Петко Панић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте их нашли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У станици милиције у Зворнику. Каже, како, онда он погледа овако Петка, па каже, Петко, шта је ово, па, каже, немам појма, наручена је њима храна из хотела. И онда мени Петко каже, иди Милоше доле, храна ће да дође за сат времена и ја сам се вратио стварно доле, храна је дошла после једно сат, сат и по времена и од тада је било све редовно храна, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви отишли, аутом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Аутом, аутом, бели неки ауто је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте нашли Славка?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У станици милиције на трећем спрату, у његовој канцеларији где ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Славко, коју је он то функцију имао тада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја знам да је он уочи рата био командир саобраћајне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се заратило?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Искрено да Вам кажем, да ли је он и даље то био, да ли није, не знам, јер ја нисам горе, што кажу, ништа, ни сарађивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то самоиницијативно отишли у град због те хране или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате како, ја када сам доле дошао, причам Вам, ја сам доле дошао и тако када причам са њима, они кажу, Милоше, нисмо јели ништа три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте се нешто консултовали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја одем горе одмах код Цвијетка, јер Цвијетко је био 150 метара од мене горе у школи задесио и ја му кажем, Цвијетко, тако и тако. Он каже, иди Милоше молим те, пошто је горе Славко, иди се врати код Славке и тако. И ја сам сео у ауто, ја и Владо и отишли смо и нашли Славку, јер незгодно је, како ће бити да не једу ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Ви и који Владо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Владо, Владо, овај, Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Мико Јовић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мико Јовић, не Владо, пардон, Мико, Мико, Мико Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Цвијетко, да ли је ишао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није Цвијетко ишао, послао је нас двојицу. И храна је после долазила редовно, колико ја знам, када сам ту био, тако је било, када нисам био, не знам. Било је, углавном није било никада да није била храна, из хотела је долазила нека «Застава» плава је довозила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко Јовић каже да је он ишао и да је у хотелу нашао Мику Миљановића и Маринка Василића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је, можда је и он ишао, ја не знам, али он је мене послао, мене и Мику Јовића, ми смо отишли и ја сам нашао Славку, седео је за столом, а Петко Панић је стајао, када сам ја дошао и онда он је рекао, он каже Петку, шта је то Петко, Петко каже, па наручено је их хотела да се донесе храна и мени каже, иди доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то наручује ту храну за те људе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја ко је наручивао, мени је тако Петко само рекао, храна ће доћи за сат времена из хотела, тако је ваљда наређено, наручено, ко је, не знам, немам појма, нити је то мене интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, када је погинуо Славко Ерић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате како, он је баш погинуо, ја мислим после пар дана, пред то моје, како је мене ангажовао. Он је, десило се то овако, ја сам био поред своје куће, он је наишао и стао са аутом и пита мене, шта има Милоше, рекох, ништа, доле смо, ето, овај, каже, идем, возим дете из Београда и каже, ето имам неких послова да обавим и отишао је својој кући и ја га више никада нисам ни видео, ето то је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он погинуо након овог дана када Ви идете да интервенишете за храну?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да ли је то било, сада немојте да слажем, не знам да ли је било десет дана, да ли је било, колико је било, не знам. Не могу да се сетим колико је то сада било у распону, десет, петнаест, двадесет дана, како је било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на тај дан, кажете, Ви ту долазите и сада напољу су ти људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је унутра, да ли сте улазили унутра, ту где су смештени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, тамо унутра је, био сам на вратима, овај. Унутра је било пар кревета, није било пуно, није било више. Било је неких дека, рецимо, оних неких душека, оних уложака од душека, што иду, тако, то је било побацано доле по земљи и они су лежали ту на томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било доле, од чега је подлога доле?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Даске, патос, патос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није бетон?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није бетон, то је била сала за игранке, овамо, па је то био патос, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има светла унутра, да ли је осветљено?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, јесте, високо је то, то је можда високо три, три и по метра било. Туда је била сијалица на, можда је ту било једно шест, седам сијалица које су биле по дужини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, тачан број не знам рећи, али било је, било је овако можда једно 100, 100, колико је људи било, сигурно. Нисам ни бројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко бројао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Предамном није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао неки списак људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја га нисам ни видео, да Вам кажем, није нам нико саопштавао ништа што се тиче, да каже, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада видели неки списак људи уопште?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По именима или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како онда храна та долази?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, долазиле су то мањерке, рецимо, оне велике мањерке дођу. Па, добро, ја да Вам кажем, поштено, нисам ја ту био стално ту, али, рецимо, мањерке оне буду велике и онда хлеба буде колико хоћеш, било је пуно, доста и остане тога, мислим. Па и ми када смо туди, из исте мањерке смо и узимали и јели, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви то јели или сте имали горе у школи нешто друго?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не, ништа, то што дође у мањерки ко хоће да једе, па, добро, сада често пута, људи су били поблизу, па једе и код куће, па негде туде, али, углавном и ми смо били предвиђени из тога да једемо, рецимо, а понекада и једемо, што да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико пута дођу те мањерке?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Три пута дневно, долазиле су изјутра, на подне и увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каква је то била храна?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, изузетно лепа храна, изузетно лепа храна, мислим, да будем поштен, нисам ја ни код куће боље јео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било довољно за те људе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, није никада нико, чак некада је остало хлеба више, шта ја знам. Ми нисмо некада ни узимали, ако сам јео кући, онда не једем доле, наше оброке, они узимају то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај један затвореник, изгубио је, не знам колико, тринаест, петнаест кила, изгледа, како то објашњавате? Да ли је то од хране или? Како је то могуће по Вашем мишљењу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, немам ја појма, да Вам кажем, да ли је то и сам затвор има ваљда своје неке, психолошка оптерећења, можда, можда је због тога, али, чујте, затвор је затвор, а храна вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта храна?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Храна је била добра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је доносио ту храну, како је то доношено у тим мањеркама, чиме?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Возилом, «Застава» је била једна теретна, «Застава», она мало већа, они су то довлачили из хотела одозго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из хотела ког?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, «Дрина», хотел «Дрина».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Дрина»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је возио ту храну?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам човека овако, али како се он право зове, знате шта, нећу Вам ниједну реченицу, ни реч једну да рекнем оно што стварно не знам и да лажем и тако. Не знам човека како се зове, а знам га овако, проћелав један човек, плав онако, фин овако један човек. Он је возио ту «Заставу» и довлачио је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је од вас ту запослених на обезбеђењу требовао ту храну?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, то није требовао нико. Ја не знам, не знам да ли је неко, ја Вам кажем, ја сам само отишао, тада ме послао Цвијетко,

отишао сам, јавио се Славки и више никада нико то није ни, ја не знам да ли је када ко интервенисао, углавном храна је стално долазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где је Ваша кућа у Челопеку у односу на овај Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Моја кућа је од Челопека према игралишту 600 метара далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Дома?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете долазите, а овај каже Славко већ трећи дан су ту. Да ли сте чули да су ти људи ту дошли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни знали да су они стигли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ни појма нисам имао, када ме је Славко послао из Зворника, каже, иди у Челопек, кажем, што ћу доле, каже, имају неки људи који су доле привремено за пар дана и каже, они треба да иду у размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта Вама Цвијетко, да ли Вас је распоредио у неку смену? Причајте нам мало о тој организацији, како сада то ту функционише, има ли смена, колико има људи запослених на обезбеђењу, ко су ти људи, одакле су?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како, овај, Цвијетко је био као командир и он је, рецимо, шта ја знам, каже, ајде вас ћете три, четири, зависно колико је било људи бити ту, рецимо, распореди нас, обезбеђење «Глинице», СДК, банке, болнице и тако даље, значи, није то било неке онако праве смене, како да кажем, смене, па се зна да си ту редован и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време боравка тих људи ту, да ли сте Ви ишли негде другде или сте само ту били?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесмо, јесмо, ја сам, рецимо био у обезбеђењу болнице, био сам обезбеђивао СДК и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У исто време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте онда пута радили, како Вам је била смена ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ти људи ту боравили?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам тачно, да Вам кажем, колико је то трајало дана, овако искрено да Вам кажем, не знам. Па, не знам, не могу да се сетим тачно колико сам био ту, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте Ви били ту у смени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време док су људи били ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, био сам сигурно десетак пута, можда више. Нисам, па нисам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико траје смена? Колико смена је било дневно за 24 сата?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како, дежурало се у две смене. Једна је изјутра од 7 па увече до 7, а друга од увече од 7 до сутра ујутру у 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сигурни у то што причате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Што да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Две смене само?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у те две смене, колико буде људи у обезбеђењу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, зависно, шта ја знам, да Вам кажем, зависно како је када била могућност да буде. Рецимо, некада је било можда пет, шест, некада

седам, некада четири, зависно како је, јер није ту, да Вам кажем, неких посебно било, шта ја знам, некаква опасност да је требало ту пуно људи. Ми смо, што кажу, седели ту заједно, пушимо, купим, ево, ја рецимо лично, купим Пашићу цигара, јер са тим човеком никада нисам попио ни кафу, а свих осамнаест месеци моје службе у војсци, рецимо, донео ми је од куће, јер сам имао оца и мајку слабу, па га ја замолио када сам пошао у војску, рекох, понеси ми и тако, ето, то је била прилика, купујемо цигаре, рецимо и тако ето шта смо могли, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, шта се дешава у том Дому, хоћемо ли доћи на нашу тему?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Све што Вас интересује, само питајте слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да се нешто тамо дешавало, нека убиства, нека злостављања, то нам причајте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колико дуго то траје, Ви долазите ту, да ли све време ту седите, пушите са њим цигаре, кафа и то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате како, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, не знам.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тако је било све до једнога дана, када је дошао некакав Репић, ја искрено да Вам кажем, не знам, овај, нисам, имао сам среће да се не срећеш са њима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је он дошао и да се тако зове?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево, рећи ћу Вам како, рецимо, од тога дана када је он направио тај некакав доле пачариз, овај, од тога да су онда они, после су морали да их затварају, јер појавило се, да и више пута не дође тамо, вероватно. Ја сам био друга смена, тада распоређен у другу смену и ја када сам доле дошао и мало сам ја и прикаснио, можда опет, што би рекли људи, на моју срећу, пала ми је жена па сам отишао у Бању Ковиљачу да дигнем неке лекове, тако да сам каснио ја једно можда сат и по, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се то дешава у односу на Ваш долазак ту оно три дана након што су они стигли? Колико је то дана?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, после, после тога, можда, ето сада, одавно је то што се каже, било је тешко да се сетим, прошло је можда пар дана, ајде да кажем, не знам тачно, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Ви то стижете тако да касните?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И ја сам, овај, био друга смена и ја сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био дан или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био дан, ноћ?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ноћ, ноћ, друга смена, треба да дежурам увече од 7 до изјутра до 7. И ја како сам сада прилазио Дому, доле ту где су они били, ја видим овако, овај, пут је и сада треба скренути доле једно пет, шест метара, видим ја нека је тишина, нешто није онако како је то пре било. Преда ме изађе Милан Митровић и Срећо Иконић и каже, Милоше, дође неки Репић и направи пачариз. Шта је урадио, каже, поби неке људе и шта ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате те псеудониме ту, да ли има неки сведок «П» ту испред Вас?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Име то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «П», па немојте онда имена, ја сам Вас то управо замолила, да не говорите имена, него те псеудониме, уместо имена, да кажете, ако је неко лице о коме причате, да кажете то слово, ознаку ту поред њега. Да ли има ту «П», слово «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево га, ево га, прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И њих двојица, шта Вам кажу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже, овај, упао је, каже, ја сам носио мањерку са храном, тај «П», каже, носио сам мањерку са храном, каже, пошао тамо њима и иза мене се каже окрену ауто, испадосе људи. Ја сам стао каже, не знам ни шта се дешава, они били напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Затвореници били напољу и каже, окрену човек, поче да пуца и да прави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је могло да буде, негде можда око 2 сата, око, шта ја знам, послеподне је то било рецимо. Ја сам дошао увече, ја сам дошао увече у другу смену и овај је то саопштио, тај први овде под словом «П».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то први догађај који се догодио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први догађај је то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је било прво, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је убио људи тај Репић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја то, не знам, нисам био, да Вам кажем праву ствар, не знам, не могу ништа да говорим напамет, када нисам ништа видео, јер ја сам дошао, овај, кажем Вам касније. Овај «П» је мени рекао и Милан Митровић, њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када се то десило, да ли су ту још та тела ако су људи убијени, да ли су била ту тела?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пре су они мене то евакуисали, одвукли, каже неким «тамићом», камионом су, неко то натоварили, то су одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико још бораве људи ови, затвореници ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, боравили су после тога, па јесу још, рецимо, можда петнаестак дана је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још петнаест дана?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је тако, отприлике било, не могу ја сада да Вам кажем неке праве дане или праве датуме, стварно ћу Вас замолити, јер не могу да се сећам, јер давно је то било, пре петнаест година. Искрено да Вам кажем, ја сам био и болестан и био непокретан и ја сам инвалид и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало за тих још, кажете, скоро петнаест дана, после?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, на сву срећу моју, ја нисам, имао сам ту срећу да стварно нисам присуствовао, нисам био, јер, кажем Вам, ја сам био распоређен на «Глиницу», па сам био рецимо у болници. Највише сам некако имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да се још нешто десило након тих петнаест дана, док они нису одатле отишли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Десио сам се само баш тај дан сам био туде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или пре овог догађаја да се нешто десило?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, није, ја знам то, то знам, а ово друго, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто да се десило када сте Ви били присутни, лично Ви?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, за време, када сам ја ту био, није нико никога дирао, ништа. Е био сам само када је, када су, тражило се да се пребаце горе у Зворник и ко је сада то обезбедио, не знам, углавном, дошао је аутобус да њих вози за Зворник. Е тада сам био када су, када су улазили у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то после оног догађаја када Вам је рекао овај «П» да је за ручком се то десило? Да ли је то близу временски или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могу да слажем, па онда да Вам кажем, не знам тачно дана колико је било, углавном јесте прошло можда десетак, петнаест дана, колико је било, десет, петнаест дана, ту негде је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како долази до тога да се они пребацују?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Дошли су аутобуси и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији аутобуси?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Из Зворника су дошли аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које фирме?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је «Дтинетранса» аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је позвао те аутобусе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, највероватније неко одозго из општине, ко ће други, нисмо ми могли, шта смо ми, нисмо ништа ту били, ми смо само били чувари. Вероватно је неко одозго интервенисао да их евакуишу одатле да не би дошло до већих убистава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би интервенисали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би интервенисали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно да их одатле склоне, откуд ја сада знам, немам појма ја то што се тиче тога. Знам још један податак, чуо сам, уствари, не знам, нисам, опет нисам био присутан, једном сам дошао ту и рекао ми, тако причају ту људи, да је тај Репић био дошао други пут и да је дошао, ја мислим да му је брат Жућо некакав, ако је то, да га је шамарао ту пред кафаном, али ја нисам био присутан, ја сам то само чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он нешто урадио, зашто би га шамарао, када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било после овог догађаја о коме причате или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је било, јесте, после тог догађаја, вероватно је он покушао опет да дође и тај Жућо је дошао, каже, дошао је пред кафану, долетео је са колима, каже, ишамарао га је, тако причају ти који су били ту и који су видели, ја нисам. Био је ту тај газда кафане Драгутин Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете, нисте били присутни. Да ли сте Ви чули да се још нешто ту догађало?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада били присутни да дође неко да изводи нека лица ту, да их одведе напоље, да дође неким превозним средством, па да их одведе или тако нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја мислим, знате како, овај, не знам, ја мислим да су једном, једном или два пута су дошли, неко је дошао и тражио је да иду неки у «Нови извор», колико је требало горе, као да раде и неки који су ваљда били, пре радили у «Новом извору» или неко ко хоће да иде. Ја мислим да је то било, мислим да је, немојте ме опет, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који «Нови извор» мислите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у «Нови извор»; у граду или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каракај, Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Циглану?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Циглану, јесте, јесте. Као воде их горе да раде, било их је горе, радили су, шта ја знам, ја имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то изводи да раде, ко их води?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао по њих да раде? Да ли сте Ви били ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се, чини ми се једном да сам био, неко је дошао, неки, ко је био, па знате како, нико се теби, ко смо ми били, да се мени неко представља, да каже, ја сам тај и тај или нисам тај или шта ја знам, рецимо и каже, овај, треба горе да се иде у «Нови извор» да раде. Да, чуо сам после да их је доста било у «Новом извору» да су радили, да их је било, али нисам тамо стварно био никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко ангажује ту људе за рад у «Новом извору»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, откуд ја знам ко је сада горе био надлежан за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је некада неко дошао одатле да води неке људе у размену?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја се сећам, чини ми се, једном да је, да ли у «Нови извор», да ли у размену, не знам, ја мислим да је «Нови извор», на рад или размена, немојте ме сада, нисам сигуран, давно је то било, не знам шта је јуче било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви некада неко тело мртво, неки леш ту, Ви лично?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда сте и негде другде, не знам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: А на другим местима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ту Вас питам, о томе причамо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, па искрено да Вам кажем, и нисам. Нисам ја, имао сам искрено да Вам кажем, ја сам мало овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви схватили онај текст заклетве коју сте прочитали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бих рекла, не разумем шта то значи, искрено да Вам кажем, и нисам видео, шта то значи, не разумем то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, да Вам кажем, нисам ја тих неких лешева ни видео, шта ја знам неки, негде нешто, нисам ни видео. Нисам имао неке прилике да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ушли некада у ту салу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: На врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада да има неко повређен, рањен, да се жали, да тражи доктора, да има неку повреду или нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, то је то било, када је тај Репић, када је то направио и тамо је било неколико људи израђаваних. Ја, мало само да се сетим на то, ја то не волим ни да гледам, ја сам само дошао овако на врата и видео сам, било је тамо пар људи израђаваних и нисам ја тамо хтео да улазим ни да, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао неки лекар, кажете, они су ту још петнаест дана после тога остали, отприлике?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја, да Вам кажем, не знам да ли је доле, док сам ја био, није, али знам када су пребачени горе, да је дошао лекар, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за тих петнаест дана, кажете, они остају још петнаест дана? Да ли сада долази ту неки лекар за те рањенике?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, кажем Вам, за време моје смене, није, али за горе када су пребачени у Зворник, чим су пребачени, истог момента два доктора су дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква сте Ви имали упутства, како да обављате ту стражу? Да ли сте били наоружани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали од наоружања?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, добро, неко је имао аутоматску пушку, неко «паповку», али обично «паповке» су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви имали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку униформу, како сте били обучени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Полицајску униформу смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике некада да употребите ту пушку или потребе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, хвала Богу, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било ни потребе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, и није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са командиром, како да се понашате, која су Вам овлашћења? Имате пушку, наоружани сте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, овај, неких посебних смерница није нам дао нико, али једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо на те које нису посебне, које Вам је дао, да нису посебне?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ништа, он је нама рекао, идите доле, обезбеђујте те људе, једноставно да не би нико ни побегао и да их не би неко дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је дирао неко?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте их дирао, ето десило се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тога, још нешто, да ли је било још нешто осим те ситуације, да има потребе да неко употреби од вас оружје или нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам у ком смислу мислите да ми можемо употребити оружје, како мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако дође неко да их дира, у том смислу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте нешто да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли да Вам је рекао, ако их неко дира, па, да ли сте имали овлашћења ако их неко дира, да употребите оружје?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, да Вам кажем нешто, ја ћу Вам нешто рећи искрено, не зна се коме је било теже, да ли нама напољу или њима унутра, то Вам ја најискреније кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је од вас напољу неко страдао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте, па, мало је фалило и да страдамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам рекли то, рекли сте, хвала Богу, ја нисам имао такву ситуацију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то мало, хајде да чујемо, коме је то мало фалило да страда? Ко је тај коме је мало фалило да страда?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рецимо, причао ми је овај, причали су ту када је тај једном Репић дошао, да ли је то било тај дан када га је брат ишамарао, овај, он је извадио нож и потегао на Анђелка Васиљевића, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тај Репић некакав који је дошао и они када дођу, то су људи, рецимо, који да ли је дрогиран, шта је то, њему је свеједно да ли ће он мене, да ли ће онога тамо.

Констатује се да је приступио адвокат Травица Бранислав.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нити смо ми њима смели ништа, човече, они да су, ми смо могли да убијемо једнога, не дај Боже, али шта ће, они ће убити, убиће ми породицу и фамилију целу. То су људи који нису били нормални људи, који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви некада те људе који нису били нормални?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, никада га моје очи не виделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да нису нормални?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ама, знате шта, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме причамо, ја не знам о коме причамо, никада никог нисте видели, сада говорите у множини да ти људи нису нормални, не знам о коме говоримо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, ја нисам са њима имао никаквих срастања, приче, нити било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је имао? Ко је тај који је имао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам ко је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам прича, сада кажете, он мени каже, малопре почели сте, он ми рече, исприча?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте, па ми седимо ту, причамо и рецимо ти људи који туди седе поред нас, ево рекао ми је тај и тај, који рекао сам Вам ко је, они су ми рекли, дошао је тај, побио те и те људе, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они? Ко Вам је рекао, дошао тај и тај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево овај први овде, што пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И Митровић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су били ту када су људи побијени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, они су били, јер овај, овај овде, он је носио мањерку, човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то било можда за неки верски празник? Да ли Вам нешто говори Бајрам или Видовдан те године, да се нешто десило, за Бајрам или евентуално за Видовдан?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда, али, немам појма, ако верујете, да ли се то десило за неки празник или није, могуће, али, не могу се ја сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада обавештавали неке људе у Зворнику о томе да се то десило или можда нешто друго ако Ви знате? Да ли Вам је познато нешто о томе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта знам, да Вам кажем, није то била никаква наредба ни да се обавештава, ни, шта ја знам. Цвијетко је ту био главни, једноставно, он је био као командир и на њему је било све да он то ради, шта ја знам. Он је имао контакт горе са њима, ми нисмо имали ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је Цвијетко нешто извештавао, да ли Вам је причао Цвијетко?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа то, шта је он радио ту, он је био као ето тај неки истурени командир. Он је нас распоређивао, где ме распореди, ја тамо одем. Е сада, он је вероватно горе са њима имао контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада био на челу полиције у Зворнику у то време док су ти људи ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја мислим да је био, мислим Петко Панић, мислим, јер он је био горе неки начелник, шта је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, мислим да је, немојте ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је долазио Петко ту у Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја га горе нисам видео никада..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте га видели за то време, осим оног пута када сте за храну?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја нисам горе ни ишао, да Вам кажем поштено, јер није било ни потребе, нисам горе више никада ни ишао, нити сам шта тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га срели за сво то време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам да ли сам га, знате како, ја нисам ни пуно дуго тамо био, ја сам био тамо свега два и по месеца, па су онда они мене пребацили у «Стандард» доле, у ватрогасну јединицу и онда одатле сам ја, пребацили ме из «Стандарда» после три и по месеца у Четврти батаљон и тамо сам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за Маринка Василића, да ли Вам то име нешто говори?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Маринко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко је тај човек?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим, да ли је сада од њих, ко је од њих био већи, да ли Маринко, да ли је Петко, ја не знам, али и он је био у СУП-у. Знам да је Маринко био у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали њега за то време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, можда сам га видео два, три пута, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту у Дому, да ли сте га видели некада да дође?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, видео сам га код болнице једном, једном сам дежурао пред СДК, банком, видео сам га, Маринка, рецимо сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је сместио те људе ту у тај Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам каже Славко, ко је те људе ту сместио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, верујте, нити сам питао, нити је то мене интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Са Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Дивича?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, познавао сам људе и видим да су Дивичани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, зашто су они са Дивича ту смештени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, ето ми смо седели овако и кажем Вам, овај, куповали смо и цигаре и то, али нити су они били свесни, нити су нам причали шта, једноставно, ето, дошли су каже, покупили нас и хоће у неку размену и ето то је било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су им жене, деца, породице? Да ли су долазили неки да их обилазе ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Од породице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није? Да ли су знали где су?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не. Нисам ни са ким на ту тему никада причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Среду Вуковића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Средо Вуковић када се прешло у Зворник, када су ови прешли у Зворник, он је горе био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега некада ту видели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, скоро сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Дому?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не, у Дому није био нико, него горе, горе када смо прешли у Зворник и када су они, када су их тамо сместили у те собе, они су горе имали добре собе, на спрату и ту су дошли лекари одмах и они су тамо, шта су радили, не знам. Средо је ту био као командир тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како сте комуницирали са градом, Цвијетко или било ко?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Само Цвијетко, мислим Цвијетко је био посредник, ми нисмо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали кола у тој резервној станици полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Имали су они неку «Заставу» белу, чини ми се «128», ако се не варам, наша она «Застава».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службену?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Службену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За потребе Ваше станице?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, нису то била полицајска кола, то су била ова кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за које потребе су коришћена?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, Цвијетко се служио са њима, рецимо, ако нешто треба или, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали телефон у станици?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је стајао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У школи горе. Није то станица, то је школа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у школи је стајао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке мотороле, још нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали некада потребу тај телефон да користите за службене сврхе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се обезбеђивао, Ви сте имали задатак да обезбеђујте, како се обезбеђивало, да ли је био неки кључ, каква су врата, како се ти људи обезбеђују?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, док ово није било, није било ту ништа, људи су улазили тамо, леже, устану, седели смо ту, што кажу и причали о свему и свачему и онако оно, па сви смо ми, тамо где сам ја радио, четворица су била, ево пре пар дана сам се срео са једним, разумете, тамо пили кафу и овај, а после тога је био, ко је донео, не знам, катанац је био на вратима од сале, жељезна врата су била, ко зна од када направљена ту и био је катанац и они су закључавани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код кога стоји кључ?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, он је стајао тамо, овај, пред кафаном на ономе прозору, када треба да се унесе храна, узмеш кључ, откључа ко стигне тамо, то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било кључева?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један примерак?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Један, један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко држи тај кључ од вас, кажете?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам никада узео, искрено Вам кажем, никада ја то нисам узео у руке, а да ли је био, ја мислим да је један, није више било потребе, шта ја знам, да буде пет кључева тамо, један катанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога онда стоји, ако је само један, а више стражара?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Стајао је, кажем Вам, стајао је ту, једна кафана је била, имао овако вамо онај излог и једно дрво овако, једна даска и он је ту увек стајао, чим храна дође, ко носи храну, узме кључ тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво дрво, не разумем, где код кафане, полица, шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На чему кључ стоји?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кафана је била, излог велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Испред излога овамо била је једна као доле где је као, овај, стакло, па има доле дрво овако једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите симс од прозора?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дрвени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, дрвени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту је био кључ?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ту, да, ту је стајао увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули неке сведоке да је кључ стајао код командира смене. Да ли је био неки командир смене? Кажете има две смене, па да ли има та смена неког свог вођу смене, шефа смене?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није то то, ја не знам, што се тиче каквих командира, коме ћеш бити командир, три, четири човека, ту није било, не знам ја, да ли је ко кога одређивао, али, ја не знам за то. Знам само да је командир био Цвијетко. Цвијетко дође и каже, хајде ти и ти, хајде тамо, овај овамо, онај тамо и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај распоред радника сваки дан прављен или се већ знало ко је која смена и како долазите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, дођеш доле, рецимо, Цвијетко каже, знаш Милоше, рецимо, мораш отићи у Тршић, шта ја знам, не знам, сада лупам глупости, рецимо, неки девер, нешто тамо снаји, отићи види, шта је тамо, вамо, пијан човек и тако даље или иди, молим те у болницу горе, разумеш, горе дежураш или иди пред СДК или не знам где или ниси, можеш бити ту и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог сведока «М» ту који је возио неки камион, превозио нешто за Комунално, да ли Вам је познат тај човек?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу стражари који су до сада долазили овде и сведочили да је било четири смене, да су три радиле, а једна одмарала и да је смена трајала осам сати, а не дванаест, како би испало по Вашем сведочењу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја када сам дежурао, ја знам да сам дежурао од увече до изјутра или од изјутра до увече, то ја знам да сам ја дежурао. Како је неко други, то ја не знам и мислим да то није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви лично били присутни, а да је ту дошло неко униформисано лице или неки можда војни полицајац или неко да испитује ту неке људе, значи да тражи да уђе и да испитује било за шта, рецимо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е, добро, јесте једном дошао двојица, не један, дошла су двојица и кажу овако, можемо ли ми, каже да, шта ја знам, питамо нешто, да ли људи нешто знају или не знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко пита?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нека двојица су дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Крупни, високи, крупни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква униформа?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Бела, шарена, ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке ознаке, која је то војска?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа, нису, ознаке, нису имали неких чинова или нешто, били су онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су војска или полиција, како?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Војска, војска, војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како причају, да ли су неки ваши ту локални, Босанци или нису?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, да Вам кажем, причали су као и ми, нису и онда су они, шта знам, двојицу су неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам се представили ти људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису тада се били представили и овај, они су извели неку двојицу ту, питали су нешто, питали, шта ја знам, ја сам седео пред кафаном, да Вам кажем поштено, нисам ја хтео тамо да верглам пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, они кажу, можемо ли ми, а Ви дозволите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја, они, шта ја знам, можемо ли да питамо људе ту, као наводно, дођу ту, може питати кога хоће, разумеш, долазили су они за комшије ту, па донесе им цигара, којечега и онога сока или нешто и прича са њима, није то било забрањено нити је нама ко забранио да кажемо, не сме се пустити никога ту да приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им Ви отворили врата на њихову молбу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су били ту на степеницама напољу, седели и онда он је питао неку двојицу, овако извео мало доле даље, овај, пита нешто двојицу, испитивао, испитивао, испитивао и онда каже, можете ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можете ићи, овако руком и они су се вратили и отишли. Нису никога такли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили се унутра?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, да они су отишли, поново тамо сели, тамо, јер по целокупном том Дому доле где је било, ту су биле целокупне степенице, овај, колико је то дугачко било, та сала, толико су биле и те степенице вањске дугачке, тако да су они ту седели. Друго није ништа. Знам у време моје када сам ја био туди, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било да некога одведу па да га не врате, неких ситуација? Неко да буде одведен, а да га не врате ван Дома, да буде изведен?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не сећам се тога, за време моје, мислим када сам ја био, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога се не сећате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека евиденција да се пише, нека свеска, нешто, нека књига дежурства, нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, ако ми верујете, да ли је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неко упутство да водите евиденцију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, није, није нама нико ништа конкретно, рецимо, да нам је наредио да каже, е ово овако или оно онако или да каже, немојте тако, мислим, једноставно, иди доле чувај, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу сведоци, Ваше колеге који су ту радили, да је била књига дежурства, нека свеска каро, да је стајала ту, да се понешто ту уписивало? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је, да Вам кажем искрено, али ја не могу да се сада сетим да ли је то било, јер ја нисам, не знам, ја ту књигу нисам узимао, рецимо, можда, нисам се користио са њом. Да ли је била, могуће да је била, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки Јовановић Милош из Чelopeка?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био ниједан?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате Миленка Лазића, Лазију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Лазију знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он некада причао да се у његовој смени нешто десило неуобичајено или тако нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја, да Вам кажем, пуно ни са ким ту нешто сарађивао, што се тиче на ту тему, нисмо, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате Цвијетка Јовића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате Цвијетка Јовића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када га не виђате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, можда, па били смо ми, када смо ишли у Тузлу, када смо давали изјаву, тамо смо били заједно тада. Добро, он је тамо наниже мене, можда једно три километра, четири. Да Вам кажем, ја сада, пошто сам у пензији, ја сам иначе инвалид, мислим, једва тешко и стојим, био сам непокретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, ево хоћете столицу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нека, нека, нека, стајаћу ја, трудићу се ја да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе, зашто би стајали. Седите, спустите само микрофон мало и седите.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нека, стајаћу, нека, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сукобу са Цвијетком?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја никада ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо податак од скоро свих сведока, да то што Ви причате за време ручка, да су упали том сведоку «П», да је то било на самом крају и да је тада убијено скоро двадесетак људи и да су већ сутра из Зворника послали аутобусе да се људи склоне, а да је пре тога било других догађаја?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не. Овај, то је било раније, а после, сада ја не могу, јер оно што нисам сигуран, нећу казати ни једну реч, после колико дана је то било, да ли је било седам, десет, немојте ме то сада везати за период, после тога су аутобуси дошли и они су њих одвезли горе. Било је то њих три, колико их је било, који нису могли да иду, а било је два, три који су ишли, али су ишли тешко, па смо их водили и онда када су дошли горе, онда је то, јер тога се сећам добро, онда су лекари одмах стигли, тамо прегледали су, шта су им давали, ја опет тамо нисам ишао, нити сам улазио и тако даље. Није било потребе, није нико наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте почели да причате, па кажете, једанпут су дошла двојица. Ја Вас питам, да ли су се представили, а Ви кажете, нису тада? Шта то значи, да су се неки други пут представили?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нису тада, нису се представили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису се никада представили?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису, нису се тада представили, ништа, него кажу само, знам ја седим, овако сам седео тамо пред кафаном, каже, момци, можемо ли, каже, треба нам двојица или неко, каже, да видимо, да нешто испитамо, да ли нешто знају или не знају. Е сада, шта су они њих питали, ја, само сам овако гледао. Они су стајали на степеницама, извели их мало доле, овако на дну степеница и нешто су питали, питали, питали и каже, иди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те који су их извели, ту двојицу? Да ли сте их познавали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, од оних свих људи, овако, ми смо се знали можда 80%, рецимо, из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, коју двојицу су извели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, па, ево да Вам кажем, ја сам радио са човеком, рецимо дванаест година, неки дан се срео у Зворнику, не знам му име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говоре неки надимци, Мајор или Торо или, ти надимци Вам ништа не говоре?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Зокс?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зокс, Зока?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лопов?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Босанац?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за такве надимке?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте први пут чули за тај надимак Репић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е тада када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је «П» причао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки надимак Нишки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, у којој ситуацији, када?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам, овај, он је дошао на игралиште и на игралишту тамо је постројио, не знам колико, сто људи и он је поскидао људе голе и гонио путем са једне и са друге стране, гонио је људе голе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е, то је било баш у то време, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су ови ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, док су ови били доле у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је, отприлике, који месец?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја мислим да је то исто било, да ли мај, јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то сазнали, да ли сте Ви видели ту ситуацију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате како, овај, ја сам, ја сам ишао јер сам имао оца и мајку тешко болесни, а у Зворник нисам смео да идем по лекове. Знате како, ризик је, са спрата или неко те убити или тако даље, ја сам донео одлуку да идем преко моста у Бању Ковиљачу. Ја сам из Бање Ковиљаче све што је лекова требало, одем у Бању Ковиљачу и купим те лекове и донесем. Тога дана отац ми је био тешки болесник, ја сам отишао и купио лекове и сада када сам се ја враћао, ја сам сада требао доле преко поља да пређем једно километар и ја сам излазио на главну цесту, видим неки људи иду, моји ту мештани, све, као укупници. Питам ја, шта је то, каже, сазнаћеш када дођеш кући. Ја сам мислио да је мени неко умро, да ли отац, да ли је, рекох, мајка, пошто су обоје били стварно тешко болесни. И сада, када сам горе ишао успут, неки Миле Мићић, питам, Миле, шта је ово, шта се дешава, да се нешто није десило кући, каже, није, оди, крени вамо да ти причам. И ја онако, шта је било, болан, каже, дође неки Нишки и каже, овај, построји нас на

игралиште, поскидао каже голе и овај, каже, одреди неке људе да терају, једни са једне стране, други са друге стране, потпуно доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ајде будимо паметни зашто, разлога никаквог није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао нешто, због чега то ради, вероватно су нечим заслужили?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Као, наводно, овај, ко није хтео, због неких што нису хтели да иду, рецимо, тамо да буду ангажовани у војску или негде друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то рекао да је то разлог?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, као то саопштио зашто нећете да идете и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у још некој ситуацији чули за тог човека, за тог Нишког?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја када сам после горе када смо били, овај, оно када смо прешли у Зворник, ја сам се десио, у СУП-у сам дежурао једно јутро и они су њих дотерали, похапсили, они су њих дотерали у тај СУП, а куда су их даље отерали, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Исто, то је било после свега овога када смо прешли у Зворник, када више у Челопеку није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ касније?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки надимак Пиварски?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам. Јесам, први пут сам у Тузли, рецимо, од тог иследника Ибрахимовића чуо да је и он био ту на игралишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила од иследника, него Ви лично, Ваша сазнања?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, у то време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чак ни од кога мештана чуо да је био туди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте за такву неку особу чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер нама један оптужени каже да је он са тим Пиварским долазио у Дом, у униформи? Ви значи не знате за такво лице?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За такво лице нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам га никада ни видео, нисам, стварно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам, како су ти људи користили WC, да ли су имали ту унутра или напољу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Напољу била су то три велика WC, то је када је прављен Дом, тада је прављено и то, то су велики WC.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да иду када хоће или када их ви пуштате или како то иде?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, они су ишли када год хоће, док није ово, док није овај Репић, док то није направио. Е после нису могли да иду када хоће, морали смо увек да гледамо, рецимо, када сам ја у смени, да гледам да

неће избити одакле, разумете, јер чим људи изађу напоље, онда је могућност већа да улете и направе нешто ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али срећом, док сте Ви били, није се то десило?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали воду унутра?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, јесу, ставили смо им црево. Рецимо, црево су имали, славину тамо и, јер у тој сали није било воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли је у сали било воде?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није било воде као воде да је пре урађено, а ми смо ставили црево овамо, у једну другу просторију и онда су они тамо ставили црево, кроз врата, била је једна рупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ти људи за то време купали, туширали, бријали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, није било услова за то. Да Вам кажем, летње је то доба, овако лепо је било, нису они били преобучени и тако даље, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите, лети нема потребе за купањем?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није ту било купатила, није ту било, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знам, него питам, да ли су се онда купали напољу или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се купали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То узме црево, па се он цревом, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте некада присуствовали и чули да је било ситуација да су им одузимане неке паре, или нека лична документа, евентуално накит ако су имали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је о томе нешто познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте долазио, ја сам чуо да је био баш тај Нишки о коме Ви говорите, да је он, овај, долазио и да је он у два наврата узимао њима паре и не знам сатове, шта им је узимао и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, док су они били доле, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, претпостављам да су били доле, није могло док нису били доле, него, да ли је било на почетку или на крају, ко Вам то прича и од кога сазнајете?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим, па ето ту, сви ти који раде, рецимо, ја ако сам радио, када дође мој колега, ја њему причам, десило се то, дошао је тај, урадио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вама то испричао за тог Нишког да је узимао те сатове и то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јебем му врага, хајде сада да се сетим ко је, знате како, човек није ни регистровао, чујеш, рекне ти неко ту, али ја сада право име, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај неко ко буде ту присутан, да ли пријави неке да се то дешава?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, коме си га могао да пријавиш, коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам питала коме, да ли је пријавио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај стражар који је био, да ли сте Ви били присутни када је то било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кажете малопре, да, али ја, ко је присутан, шта сте Ви могли да пријавите, шта је било за време Ваше смене?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, коме смо могли, ми смо могли само да пријавимо Цвијетку, једноставно, Цвијетко десило се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали некада потребе нешто да пријавите, Ви лично?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, нисам, вала, искрено да кажем, нисам, јер се ништа није десило, рецимо, када сам ја ту, па да ја сада зовем Цвијетка и да кажем, Цвијетко дођи и овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да не знате или да нисте сигурни да је била нека свеска?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, нисам сигуран, да Вам кажем, можда је и била, не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви пишете иначе, пишете ћирилицу, латиницу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Латиницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писано, штампано?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је више штампано, као, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да дођете овде код нас да погледате нешто? Да ли су ово Ваши рукописи?

Констатује се да се сведоку предочавају извештаји о раду страже за 10. и 11. јуни 1992. године.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, ово вођа смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је то? Ја Вас малопре питам.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда, можда је, овај, да Вам кажем, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему се то ради, ја Вас питам, да ли је била свеска, не. Да ли је било некада ситуација одвођења, када сте Ви, не. Ту пише друго.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могу ли са прочитам ово, да видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, прочитајте. Ко то додацује? Ко то прича? Неко од страже, не чујем ништа. У ком реду, првом, другом, има вас и у првом и у другом реду, ваљда. У другом реду? Да ли сте чули ви, стражар, а Ви? Немојте добаживати. Да ли сте прочитали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево, не могу баш брзо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, полако.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мало је мени и ови потписи, али, шта ја знам да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, да прво расчистимо, да ли сте то Ви потписали или нисте, нећемо причати о нечему, да ли сте Ви?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јебем му врага, сличан је, али, добро, не знам да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш рукопис?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја се овога не сећам, овај Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Горан?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Овај рукопис, не знам, личи да је мој рукопис, али, добро, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала, да ли је био још неки Милош Јовановић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није, ја сам био што се тиче мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите тамо и шта можете да кажете? Да ли Ви познајете, да ли сте познавали Бикић Нурију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, они су више познавали можда мене, али тог Бикића, па било је њих Бикића неколико туде, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Бикић Дамира, његовог сина?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу се ја сада никога сетити. Нисам ја њих познавао овако све што се тиче да ја сада њих знам поименке или са мношвом је човек радио толике године и после толико година ја не могу да, срели се неки дана, ја не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на ово, шта можете да нам кажете о овоме, о ова два извештаја?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, овај, шта ја знам, ако је та књига ту била, или можда је то, ако сам је то Цвијетку требао да предочим, рецимо, можда сам ја хтео да предочим шта се десило, рецимо за време те моје смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се десило то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ако је то тако, онда могуће је, онда је могуће, јер, шта ја знам, ја сада не могу да се сетим, искрено онако, не могу да се сетим уопште да је била та књига, да сам ја уопште писао, пре петнаест, шеснаест година, не могу ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише у овом другом извештају да је дошао неки који се представио као Мајор Тодоровић у пратњи Драгана који се представио Жућиним братом и још три војника, по уласку у затвор вршили саслушање и са собом одвели седамнаест затвореника под изјавом да воде на даља сааслушања? То је ипак седамнаест људи, да ли Вам је то остало у сећању?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да није какав фалсификат, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја, да Вам кажем искрено, ја се тога никада, да је ко одвео од мене седамнаест људи, то никада се није догодило, ја се бојим да то није неки фалсификат или нешто. Ја не знам, али, сетио бих се ја да је неко седамнаест људи одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па то и ови затвореници кажу да никада то није било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, то никада није било и то може да буде, не знам да ли је неко узео мој потпис однекле или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рукопис, овај текст?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ма, да Вам кажем, и то ми све, сличи томе, али нисам ја сигуран у то ништа, то не може да буде тако, јер сетио бих се ја, није то један човек, можда да је неко дошао, па да је узео једног човека одвео. Можда су некада два човека одведена на рад горе, да ли су или нису, овај, у «Нови извор», али седамнаест људи да их одведе, то не, нема говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко би направио тај фалсификат?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам ја појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш потпис ово?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, он и личи и не личи, разумеш, али он је ту приближан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Данас је могуће свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То личи и не личи, стварно не разумем.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, слушајте нешто, данас је могуће свашта, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знамо.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће је да свако нечији потпис фалсификује, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били некада рањени ту за време боравка у Дому, у ногу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, са Вама причам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Питам Вас, зато што ћу Вам предочити једну изјаву, сведока «П», тог ту, каже да сте Ви били присутни када су неки долазили да испитују два момка код WC напољу, неки дошао колима, каже и неки крупан, отресит и каже, хтео је да узме неке људе који су били на неком списку да их испитује и да су, каже, са њим ушла још два резервна полицајца, а да је један од тих резервних полицајца био Милош Јовановић који се препао и себи пуцао у ногу. Каже, у то време била је нека рација на одузимању наоружања.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У коју ногу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви себи пуцали у ногу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Коју, леву, десну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од препасти? Да ли је била таква ситуација?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ли је лева или десна нога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, нисам била ту.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја имам обадве ноге, судија, обадве исправне, нигде нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је нетачно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле њему то, сведоку «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Појма ја немам, да се људи уплаше и људи покушавају да, не знам ја шта му то треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже исто овде други сведок, Цвијетко Јовић, каже да зна да је два пута упадано у Дом и да је оба пута убијано, а каже, било је и одвођења на саслушање и размену и каже, у претходној смени био је Јовановић Милош. Тада су убијали, каже и то је било пре овог случаја са Репићем, каже, причао је са Милошем и није могао два дана да дође к себи и каже Милош му је рекао да није могао ништа да уради, а тада их је упало можда десет, петнаест. Каже, био је и неки са надимком Мајор?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Десет, петнаест људи да је дошло некакве војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте и то каже један наш оптужени да је била велика група?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је лаж триста посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неком приликом другом, нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Триста посто лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали некада са Цвијетком, каже, нисте могли два дана да дођете к себи? То Цвијетко каже, да је причао са Вама?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Појма немам, није, лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја икада са њим нешто причао, нити се то десило, нити је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, каже, причао сам, он каже, није два дана могао да дође к себи, каже, нисам могао ништа да урадим, а не може да се сети колико је људи тада

убијено и на моје питање, колико је њих упало, он каже, било их је више, десетак, петнаест? Да ли је била таква нека ситуација?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ма није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте имали потребу да причате са Цвијетком?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ма, ни говора, ма ни говора, никада, нити сам причао са њим, нити је то, ма ни говора није било о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада да ти људи певају неке песме?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнутра?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам реците?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Једноставно, дођеш доле, они певају. Шта је, каже, налетео Репић, наредио песму, певају, певају, стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те године, када је био Бајрам? Да ли Вам је нешто познато да се ту нешто десило за Бајрам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ни ове године када је Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да, нити то ја знам шта је било за Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још нешто неуобичајено да се Ви уопште сећате из тог Дома? Да ли се причало ту по селу да има неких проблема?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам да је било то скидање на игралишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, говоримо о Дому културе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: О Дому?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О неким догађајима у Дому који су изискивали неке или проузроковали неке приче по селу или по граду? Да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам да, ево тада када је дошао Репић, он је то што је побио, побио, знам да је, када је дошао други пут да је тај брат, тако су рекли да му је брат Жућо, да га је шамарао пред кафаном, знам да је, рецимо, тако је то све тако причано ту, да налети са аутом, јер није после могао да улети унутра, пошто је то било закључано, да је наређивао неку песму. Ја сам дошао два пута, када дођем, они певају. Шта оно галаме, ја питам, каже, певају песму. Откуд, каква песма, каже, само нареди, каже – песма, они почну тамо да певају, ето, да је Нишки дошао једном, да је, овај, или два пута, не могу сада да се сетим, да је узимао од њих паре, ето то ми је рекао Алија Алиефендић. Ја рекох, ко болан Алија, ко ће то, каже, ћути Милоше, буди паметан, ћути, чувај главу, јебеш паре, тако ми је рекао. И шта ћу, нисмо могли ништа, он је њима покупио паре и сатове, мислим да је сатове оставио, није ни однео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се по селу прича да се ту људи убијају, малтретирају, како други људи знају, а Ви чувате па нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, овај, ја не могу да грешим своју душу, можда ја могу сада да причам свашта и на једног и на другог и на трећег и неистину да кажем, али није то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли сте чули да се ту нешто догађа неуобичајено, осим тог догађаја, још неки, у неком наврату?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја, није мени то нико рекао, рецимо, убијани су данас, убијани су прекосутра, убијани су за сутра и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Споменку Стојкић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам, комшиница ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, шта је било са том женом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, испричајте нам.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е, она је, иначе, Хрватица, она је, овај, удата за мога комшију, умро јој је муж пре једно пар месеци, он је био возач у «Управи путева» и једног дана, каже, ухапсили су Споменку, каже, да је горе у затвору и ја више о томе, шта знам, нисам ја, нити ме интересовало, нити сам се распитивао. Када смо дошли горе, када су ови прешли горе и када смо ми сви прешли горе, овај, ја њу нађем горе, она оно чисти, риба и тако и каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком је затвору?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У затвору овом, па ајде рецимо, затвор, овај, то је била зграда Циглане «Новог извора», она је на три спрата и ту су биле оне собе на првом, на другом, канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта она ради, чисти?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чистила онде оно, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је затворена, шта каже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није ми никада ништа рекла, никада је ништа нисам питао, као наводно, да је она нешто са неким сарађивала, ко са ким, како, не знам, углавном, нисам се упуштао никада да је питам, било ми је непријатно, шта ја знам, она је жена, онако, није лоша, није никада показала ништа ружно, ништа лоше, комшиница добра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже муж њен, да ли он зна, зашто је затворена? Да ли је нешто покушавао да је ослободи, да види шта је то, о чему се ради?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, овај, он је волео много да пије, он се никада није трезнио, он је пио и ја се сећам, он каже једном, као да је неко њу ољагао, да је она сарађивала са неким у Тузли, шта ја знам, не знам и да је она склоњена да не би имала, овај, додира сада тамо, са ким је то сарађивала преко неке радио-станице, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то затвореници ту у «Новом извору» боравили када Ви долазите у град?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У «Новом извору»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, било је ту, рецимо, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то затвореници, шта је то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, Муслимани су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, откуд Вам ја знам што, овај, свако је због нечега, не знам ја, немам појма. Мене уопште није ни интересовало, искрено да Вам кажем, судија, што је он дошао, као је он дошао, због чега. Ја сам само извршавао своје што ми је неко наредио и чувао главу, најискреније Вам то кажем. Мене друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи чинили нека кривична дела, па су ту смештени или шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, знам само један да је био, ево рецимо један случај. Ја када сам горе дошао, неко мени виче са спрата и ја видим човека, познам у униформи шареној и овај, каже он мени, би ли ти мени отишао да купиш цигара, рекох, имам ја пара купити цигара и он је мени био овако ликом познат, али ја и данас дан не знам његово име и презиме, а сетићу се ја његовог оца Бахро, Бахрија и Бахрија, његов син и ја сада кажем, овај, откуд ти, болан, овде, када сам му купио цигаре, каже он, не секирај се ти ништа, каже, све је у реду, све је ОК, добро. Он је имао посебно собу, имао је телевизију, овај и он је ту био можда после тога једно петнаест дана и он је отишао, овај и сада, ајде, обично се то прича, каже, он је изузетно био добар човек, његов је отац покушао да овако и са неким нашим тим људима, да то буде све у реду, да то буде, да нико никога не дира и шта ја знам, и

онда ваљда су то, Муслимани у њега ваљда мало посумњали и онда смо ми њега склонили и они су њега пребацили овамо, каже, тако каже, ја не знам, нисам ја тамо руководио тим нити знам, прешао у Србију, дали су му паре и отишао је и све је било у реду. И ови други после су отишли у размену, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Цвијетко Јовић да је он редовно обавештавао горе команду. О чему је он то могао да обавештава, ако Ви кажете да не знате, осим тог догађаја?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је он, па да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему, када кажете, ништа не знате да се догађа? Да ли је можда неки други колега Вама нешто о томе помињао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, нисам ја, нисам ја ни са ким улазио ни у какву ту причу, него ето када дођем, ако неко нешто каже, ја сам то, десило се било и тако даље, али ја да се распитујем, ја да, нисам ја, не волим ја, да Вам кажем поштено, никада у свом животу ја нисам волео ни да се петљам пуно нигде, ни да ја испитујем сада некога. Да ли је Цвијетко сада, он је и био дужан, односно он је био и командир ту као одређен, он је све сарађивао горе, не можемо ми ниједан појединац да сада ја зовем некога горе или, рецимо, ако је било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули ситуацију да је неко покушао да бежи, па да је убијен ту приликом бекства, напољу, испред Дома културе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Из Дома?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да покуша да бежи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја сматрам да то није, не знам, да није нико покушао да бежи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то тај Ваш колега из Тршића Пантић? У овом извештају се помиње неки Милорад Пантић? Ко је тај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Милорад Пантић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, без мог изричитог наређења, милиционер Пантић Милорад је отворио затвор. Да ли Вам је познат неки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да није Мишо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миша или Милорад или, како му је име?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знам, био је неки, али Милорад ми није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тршића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Познато, а Мишо ми је познато, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миша?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Звали га Мишо, сада да ли је то Пантић, ја мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из Тршића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га виђате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слабо, вала да Вам кажем, нисам га видео, јер ја сам 1998. године, када сам оболео, ја слабо где идем и нисам га видео ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека ситуација да је он са Вама био у смени, тај Миша?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Са мном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је пар пута био, јер ми смо се мењали, рецимо, нисмо увек били исти, у истој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада били вођа смене Ви?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Никада ја у, шта ја знам, да је мени неко рекао, слушај, ти си вођа или ти си, није ми никада нико наредио, нити сам ја био, нити сам ја када коме командовао, нити било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево каже Цвијетко Јовић, свака смена имала је свог командира, то су били Анђелко Васиљевић, Милан Митровић, Милош Јовановић и Раде Марковић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, како ћемо бити, када смо нас двојица, када смо нас двојица у истој смени, тројица, како ћемо бити сви тројица онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам, ја Вам предочавам шта он каже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Он може да каже шта хоће, ја и Анђелко смо рецимо били неколико дана, рецимо и тај Милан Митровић, били у истој смени, па како ћемо онда бити ми сва тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био неко заменик Цвијетков, командира?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам чуо да је био Лазија, а да ли јесте, да ли није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његов заменик?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јер, никада се он није ни исказао као такав, нити је он нама, ништа то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није та била ситуација да Ви нисте могли два дана да дођете к себи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, није се десило ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су неки људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: За време моје смене, ништа се то није десило, то је триста на четиристо лажи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо изјаве сведока и оштећених, да је за Бајрам 10. јуна баш, ови датуми који се помињу овде, 10., 11. јуни, најмање пет људи из ватреног оружја убијено и најмање пет људи заклано и да су ти људи изнети, ти лешеве и тако даље. Да ли сте Ви чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да то није то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то је друго, то је, то кажу да је то за Видовдан и да су они сутра премештени.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама таква ситуација није позната?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада неки камион да је дошао по неке лешеве да утоварује ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е то су рекли када је ово било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви да ли сте видели, Ви лично да ли сте били ту када је неки камион дошао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ацу Бајића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега ту виђали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ацо Бајић је био са нама у, заједно резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је његов посао био?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Исто као и наш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је обезбеђивао, чувао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је возио нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Возио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није возио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није никада ништа возио, док смо ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже управо да ништа није обезбеђивао, него да је само возио људе из Тршића у смену да дођу ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће је то, да Вам кажем, ја то не знам. Он, да ли је он возио ту, да ли је возио, да ли је тамо негде то, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте пре два минута рекли, није возио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не знам ја шта је он тамо, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тамо, ту да је довозио људе ту у Челопек, из Тршића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, то не знам, не знам, нисам га никада видео. Рецимо знам да је радио ту, обезбеђивао, био повремено, али, да ли је возио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели никада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Где га је Цвијетко, никада га нисам видео, никада са аутом да је ту, да ли га је Цвијетко одређивао негде, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали, да ли је био некада са Вама у смени, да чува?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био да обезбеђује?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Био ту са нама пар пута, јесте био. А могуће је да је возио тамо, ако му је Цвијетко, шта ја знам, те из Тршића који су били да враћа и то, то је могуће, ја не знам, као и он што не зна када одем кући шта ја радим код мене кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «П» да он мисли да када је Репић побио много људи, да је то забележио Милош Јовановић у тој књизи, свесци дежурства?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То он мисли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То он мисли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како је онда мени саопштио када сам ја био друга смена иза њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за тај пут, за други пут, Ви само причате о једном путу, ови људи сведоче да је то више пута било, да то није било само једном?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас ја питам и предочавам њихове изјаве.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, није, није, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада да је неком човеку ту ухо одсечено, Чикарић Енесу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате, овај, јесам то, а знате ли где сам то видео? Када смо их транспортовали из Челопека у Зворник и када су лекари дошли горе, кажем, ја нисам, ја сам мало, овај, осетљив, ја не волим то да гледам, и овај, и када смо их горе пребацили, када су лекари дошли, онда су тога и још једнога, јер они су ишли ногама, када су ишли у аутобус, они су ишли нормално, једно тројица их је било који нису могли да иду, па су их тамо однели, односно они су их носили, а једно двојица, тројица су ишли теже, двојица ја мислим да су, они су ишли

нормално. Е сада, када су горе дошли, када су ти лекари дошли, њега воде и он је био завијен и онако ми седимо, питамо, шта је ономе, каже, одсечено му уво. Е сада, а да ли је то тако, да ли није, ја нисам тамо био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је некоме полни орган одсечен?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неког сексуалног злостављања на бини, нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа чуо, што се тога тиче, ништа ја, мени то нико ништа није преносио, за време моје смене се ништа није десило, што се тиче тога. И ја нисам био радознао, кажем, ја не волим да се распитујем, то, мени је мука од тога и не волим да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, ко је био војска у Зворнику, ко је представљао војску? Ко је командовао војском, да ли знате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, долазе два војника. Чији су то војници? Да ли сте Ви то знали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта знам да Вам кажем, ја тада не знам ко је у «Стандарду» горе био, односно у команди, који су то били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада била команда у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који су војници ту тада? Која је то војска?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Шта знам, војска, војска, вероватно, војни одсек је ангажовао војску, јер они су слали позиве и људи су се на позив јављали и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командант војске у то време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам, ја знам касније, не знам ко је у почетку, ко је био, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Поменули сте Грујић Бранка, једино њега знате. Како њега знате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знам Бранка Грујића, он је био пекар дуго година. Имао је своју пекару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата шта је био, да ли знате, тада, мај, јуни?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Бранко Грујић је у општини био, ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је он био председник општине, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за Мијатовић Јову?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, да ли је он био нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ли је он био посланик, шта је био, ја мислим да је он био посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у општини?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је он био, у Сарајево је он ишао, јер знам, имам ја брата ту близу, каже, отишао је Јово у Сарајево на те неке, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сарајево?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, као посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за некога Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам, али га никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам, има неки Марко Павловић горе у војном одсеку, е то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то горе у војном одсеку?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У граду, да. Па, горе, немамо ми другога, то је једини војни одсек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта горе, има Марко, шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Марко, каже, дошао неки, шта ја знам, као главни је ту, ко је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он то био главни ту, када, у ком периоду?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја мислим то на почетку оно када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је тај био главни?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам то, да Вам кажем поштено, ја не знам ни када је он право дошао, ни када је он отишао, овај, нисам, јер ја се нисам интересовао, нисам се бавио, нити ме то, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од оптужених овде у овој оптужници каже да је једном приликом ушао у Дом са петнаест, двадесет територијалаца, да су ту били и тај Нишки и тај Пиварски, када је погинуо неки Бошко на Дрињачи, командант Првог вода. Да ли сте знали Ви тог Бошка, да ли сте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за неког команданта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је позната таква нека ситуација, да су упали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тражили оружје и интервјуисали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је то лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо и мислим да је то стопостотна лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лаж?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мислим, нисам чуо никада, чуо би нешто, неко би рекао то и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали браћу Капичиће, Енеса, Смаила?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сеада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како, ја сам радио пре рата у «Велепродаји», па сам радио у Малом Зворнику у Робној кући Каракај, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да ли сте их познавали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам. Могуће да се знамо овако, рецимо, али не могу сада да се сетим ја, ко када сам доста људи познавао, доста сам познавао, по виђењу се познавали, али именом и презименом, не могу сада да се сетим никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови оштећени који су били ту заточени да су та браћа тучена, да су везана жицом, нешто, да су изведена, они помињу тај догађај, да нису ни враћени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Капичићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је икада ико испричао за неку ситуацију, да је неко долазио, тукао, убијао, а да није та ситуација што Вам је сведок «П» испричао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам Вам да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од стражара?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да је долазио тај Нишки у два наврата, да је купио паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, то Вас не питам, него за нека.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: А овако да су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Физичка, да, неко од колега да Вам, пошто Ви кажете у Вашој смени није било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, у мојој смени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је некада неко испричао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, није ми нико причао, кажем, ја будем по три, четири, пет дана рецимо тамо и можда шести дан дођем ту, рецимо. Онда ајде нешто овако успутично, можда ти неко нешто исприча, али нису ми испричали ни за један тај догађај о коме, није ми нико никада рекао да је дошло петнаест људи доле да ради било шта. Није ни нико никада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та двојица, кажете, Вас су молили да нешто испитују, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису мене молили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ми смо седели ту поред кафане, они дошли онако, коректно, поштено су људи, ја сам само гледао, ћутао, каже, момци, можемо ли једно двојицу да испитамо, каже једно двојицу, ако неко нешто зна о нечему, о чем је то, како је то, ја то стварно не знам. Не знам о томе ништа, ми смо ћутали, они су пришли тамо и кажу, момци, овај, једно двојица нам требају, ако неко нешто зна о нечему, о чем, ја не знам и они су овако одвојили на једну степеницу и нешто су их питали, питали, питали, па можда једно десетак, петнаест минута су их питали и каже, хајде, можете ићи и они су, кажу, довиђења, хвала и ја их више никада ту нисам видео. Шта су их питали, не знам, шта су испитивали, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај оптужени овде, да је једном приликом он дошао са још једним човеком, да су та двојица изведени и да су почели да беже ка Дрини и да су их убили стражари, та полиција, каже, ти мештани ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Наши стражари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мештани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је да су их убили, јесте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То не може да се деси ни под тачком «разно» и ево овде ћу да изјавим нешто пред Вама славни суде, ми се дичимо и поносимо, први ја и сви који смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме се дичите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Што смо се тако понашали и тако били према њима добри, ето то хоћу да изјавим овде пред Вама, искрено и поштено, јер ми смо се трудили сви до једнога, то су наши били мештани, комшије, познавали смо се, живели заједно, радили заједно, из моје фирме четворица, мој возач један, шта ја знам, председника општине некадашње, Мује Вилића братић, рецимо, онда овај Смаил Смаиловић и тако даље, ето неких се сећам, овај и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи живи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, сви, сви, неки дан смо били, пре пар дана, са Вилићем пили кафу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, колико је људи ту страдало?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја тачан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко страдао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је страдао ту неко?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Страдали јесу, како нису, када их је Репић побио, како нису страдали, али ми као ми лично, он мене неки дан среће и каже, хајде Јовановићу само да попијемо по једну кафу, знаш од када нисмо. И ако би могли сада да буду овде, њих десет да причају, а ми да ћутимо, онда бих био најсрећнији. Јесте, тако смо се ми према њима понашали, овај, то они требају да кажу коректно, а колико сам чуо, нису се никада пожалили, ни тамо где су били, ни у Тузли, ни, јер то, нисмо ми, да Вам кажем, знате судија, рећи ћу Вам нешто, нећу се ширити пуно, у састав резервне полиције није могао ући ниједан младић који није имао добре карактеристике. Значи, тамо ако је неки био бандит, лопов и шта ја знам, није он могао доћи, а ми смо били све поштени људи који смо само радили и стварали, правили куће, шлоловани децу и тако даље. Ружно је и опасно било када помислиш да удариш шамар, а камоли нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај оптужени да се након тога отац од тог једног полицајца хвалио да је његов син убио неког ту заточеника?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чиста лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то није тачно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је то био неки Драган Стјепановић, Драган Мали из Пачина који је пуцао и убио тог једног, а прво су исто, каже, убили стражари? Да ли је био неки Драган Мали са Вама?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепановић Драган?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Драган Велики?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ниједан Драган, баш Драган ниједан није био ту где сам ја био, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, не могу да се сетим, да је био Драган, баш ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Јовић Горан, стражар?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, Крстин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате те ситуације када је кључ склоњен? Шта је било са кључем, ко је решио да се кључ другачије чува?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја знам када сам ја после овога свега дошао, та друга смена када сам био и после тога, Цвијетко је дошао и донео одлуку, каже, овако, људи, кључ се мора склањати да не би поново имали шансу када долете, јер они дођу тамо где буду у кафани, ко их зна, ђаво их однео, куда дођу, пређу и онда они када долете, то су као, како бих ја Вама рекао, људи нису нормални, то, рекао бих да су они пуни дроге, пијани, он не бира, њему се не можеш супротставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вама то каже? Од кога Ви знате ово сада што причате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ево све то који су људи били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас мало пре питам, да ли Вам је неко некада причао, Ви кажете, не, а Ви никада нисте видели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја Вама причам, овај и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање моје?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, пијани, дрогирани, луди. Ко Вам то прича?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ти који су били ту, који су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, који су то, рекли сте да Вам нико никада није причао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево, овај, рецимо «П», па шта ја знам тај Милан, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који овај, тај «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који Милан?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за коју ситуацију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, рецимо кажу, дошли ту, каже људи, ми носимо мањерку, ево Срећо ми је причао, каже, носим мањерку тамо, пунио сам, они за мојим леђима, каже, са аутом, каже, укрстио човек очима, каже, хоће да ме убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли говорите о Репићу или о другима?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: О Репићу, о Репићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мало пре говорите у множини, они су пијани, дрогирани, упадну, као да их је више?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, са њим је дошао, по тројица је долазило са њим, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рецимо, тада, тада, када их је побио, још тројица су са њим била, није био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, онда то није та ситуација, они кажу да је он сам био када је то пуно било? Сви кажу да је био сам, и оштећени и стражари, само Ви кажете да их је било још тројица са њим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, они су мени рекли, дошао је он, дошла су са њим још да ли двојица или тројица, каже, носе «84», каже и он је одмах почео да тамо пуца по њима и шта ја знам и сва срећа, онда је он тражио, ваљда није имао муниције, шта ли, тражио је од једнога ту, они нису дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада није био сам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада није био сам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тако су ми рекли да није био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, «П» и Милан Митровић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Митровић и тај «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, да, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није био сам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да није био сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за ручком?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, нису ни ручали, него он је њима пунио то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То дању када је било?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ту убио, колико људи?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, да ли сте чули?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам тачно, кажем, било је, рецимо рањаваних пет, шест, а мислим да је толико и побијено. Седам, осам их је побио, сигурно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда остају још петнаест дана ту?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да ли је било, судија, да ли је било седам, десет, петнаест дана, не могу се ја сада да сетим, колико је то дана било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту ситуацију везујете за кључ и за промену чувања кључа?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кључ је био тамо, рецимо, па он је био тамо, причам Вам где је био кључ, на кафани тамо, на оном столу и рецимо када дође ручак, са вањске стране излога, доле, овај и када дође ручак, доручак или вечера, ко се тамо нађе, он узме кључ, оде, откључа, људима да, људи једу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се то нешто променило?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па нису после могли да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега, после ког догађаја се мења ситуација?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Када је Репић ово урадио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, после тога нису они могли, после, он није могао да улети, он је после само, када је налетао, наређивао песму, није могао више да уђе унутра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од некога да је некада неко упао кроз онај отвор од кинопројектора, споља?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, па како ће ући одозго, како може да уђе, када је то мало, не знам, не верујем, не знам, могуће је свашта да се деси, али то је мали простор горе где се кино давало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да дођете да погледате овде ову скицу.

Констатује се да се сведоку показује скица Дома културе, коју је приложио суду сведок «П».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По његовом објашњењу је стручно лице урадило ову скицу, па да ли Ви сматрате да је ова скица верна, ево он је написао да су овде врата, да су овде, овај, просторије Дома, да је ово пут од Бијељине ка Зворнику, да је то Дом у «Г»?
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молио бих Вас само да је обрнете за 180 степени, да би је, ево овако, нема везе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да, али сада наопако Вам пише, не знам како ћете Ви.
СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро, јесте, јесте, то су била та WC, ово је та била сала, ево видите ово су те степенице по целој дужини за које сам рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И улазак?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, ево овде је био тај улаз, ту су биле, овде нам је била вода, рецимо, па смо ми њима ту воду, колика је била наша моћ, овај, јер они нису били ни планирани бити не знам колико. Мени је Славко рекао, три, четири дана. Е сада и ту смо ми њима, а овде је то била, ту је била та кафана, ево ту смо ми, рецимо, седели, дежурали, неко је био испред, неко позади, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се Ви распоређујете у смени, где стојите све?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, један је био, рецимо овде, један буде пред кафаном, један буде ту, један буде овамо иза, ето.

Констатује се да сведок показује да би један стражар био код WC, један код кафане, један на делу Дома где је пут, један.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И овде има један пут.

Код сеоског пута за Поље, како показује.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте.

А да су степенице биле дуж.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Комплетно одавде, ево, овако.

Целе стране Дома где су уцртана врата под «Б».

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, адекватно је то, то је тако баш право и онда су продавнице ту, овде је било ђубриво се продавало и тако, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сада то Славко каже, ту ће бити пар дана и шта се то догодило па остадоше дуже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Појма ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких ургирања да они оду? Да ли Вам је познато о томе нешто, да је неко тражио да они иду, било од вас, било од мештана, да ли је било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је о томе познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Овај, рецимо, није ту било никоме пријатно, овај, што се тиче тога што су они ту и ми смо једва чекали да људи оду у размену и шта ја знам, јер што се нас тиче или што се тиче било чега другога, они су били безбедни, али што се тиче видите ових неких других ствари, који су неки долазили са стране, које, од њих је била понајвећа опасност и то је направило највећу несрећу међу њима. Од нас не би фалила длака са главе никоме, ни од команде горе ни било од кога то сигурно и од полиције, ни од кога, ни длака са главе не би фалила, али, то сада ово, ово јесте, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих требао да сачува?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Судија, ја Вас молим као Бога да ме разумете. Није њима могао стати у крај нико, једноставно, када дође човек и скине, сто људи

построји, рецимо, то су људи били по свим тим причама, ја срећом нисам се са њима никада срећао, нити бих волео да их више никада не сретнем у свом животу, скине сто људи, построји под оружјем и скине десет људи, гони голе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, говоримо о Дому културе, нећемо то ширити, ти голи нам нису у оптужници, него ови мртви, знате, ова злостављања и то.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Разумем, ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ја сада, рецимо сам убио Репића, моја кућа ноћас гори, деца сва, ето то је таква ситуација била. Ја нисам имао, мислим, мени није стало за мене, него је породица у питању, деца, жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на крају нисмо разјаснили овај извештај. Кажете, никада се није десило да се одведе неких седамнаест?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, то ни говора нема, то јамчим главом, ни говора. Никада се то није десило у животу, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то онда могао да запише?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рукопис је сличан моме, потпис је сличан. Ја то, не, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао да фалсификује, Ви кажете, можда је то фалсификат?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Може то, могао је, слушајте сада, од Челопека ко све може шта да уради, ја не бавим се тим, што кажу, али, може свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познат неки надимак Робе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Робе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам никада чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки надимак Кобра?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Стварно то нисам чуо никада, «Кобре»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кобра, Кобра?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки надимак Ђовани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, Ђовани је био један младић, имао је стара оца и мајку, није се женио никада, волео је да пије пуно и шта ја знам, када се оно заратило, видели прве године оне, није се женио, он је отишао, овако као и ови неки други који су отишли у Крајину негде, где је он тамо био, шта, знам и 1991. године после се вратио, био је ту и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И ето када је био рат, он је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Где је стигао, тамо је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у Дому културе, да ли је упадао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није за време моје смене није, не, не, за време моје смене није, али чуо да је једном, да је једном дошао у Дому и да је и он нешто, да извинеш, почео да се тамо будаласа и немојте ме држати за реч, да је неко од тих стражара, рекао, Ђовани кући, он је био пијан, једва је, каже, љуљао се, Ђовани, кући, каже, дајте ми два пива да идем кући и они су му дали два пива и онда је он

отишао. Кажем, ја сам то чуо, а да ли је све тако, не знам, нисам био ту. Да ли је ушао унутра, да ли није ушао унутра, углавном, он је дошао ту пијан и почео је да баљузга, да каже нешто, и онда је неки од стражара је рекао, каже, Ђовани кући, каже, дај ми два пива и они су му дали два пива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека ситуација да је неко накнадно доведен ту још, да буде смештен са тим људима?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, добро, јесте једно вече, каже, довели су пет, шест, седам, колико су их довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите мало, слабо се чујете, седите доле, па приближите микрофон.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, једно вече, каже, довели да ли пет, шест, седам, да би изјутра, то се сећам добро, те исте људе изјутра су одвели у «Нови извор» на рад, радили су горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довели па одвели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, увече их довели ту, преноћили само у затвору. и изјутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет, шест људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, пет, шест, колико их је било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у чијој је то смени било?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, јебем му врага, шта ја сада знам ко је био у тим сменама, овај, па могуће је да су били, рецимо, који су ови били друга смена, али најгоре је то што је данас рецимо било то три, четири, сутра су друга два, три, рецимо, мења се и тако, то је суштина, овај, да не могу право да кажем чије су смене биле, али на крају није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то сазнали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ето тако, ти причају ту који су били, рецимо, били су, ето, дођеш, он каже, ето синоћ дотераше, шта ја знам, пет, шест, јутрос их отераше каже горе да раде у «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Јовановићу, у ком својству сте Ви давали изјаву у Тузли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: О Дому.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У ком својству, сведок, осумњичени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Сведок.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сведок? Реците ми, да ли сте још негде неку изјаву давали, да ли Вам је неко узимао изјаву?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам нигде, нисам ја никада био на суду нигде, нико ме никада није питао, ни полицајац на путу за казну, а камоли шта друго.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се Ви плашите овде у судници то да испричате, шта се дешавало или нећете да испричате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам на шта мислите, шта ја нећу да испричам, о чему се ради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците нам онда, када сте сазнали у Чelopeку да се нешто дешавало толико страшно, нисте тада знали, али да ли сте некада после овог догађаја сазнали све то што се дешавало?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте нешто, ја и што сам чуо, ја то ништа не региструјем, мени то не треба ружно. Ја у свом животу ништа то ружно, нити хоћу да памтим, нити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Председник већа Вас је управо враћала на то да испричате и нешто што сте чули, ако нисте лично били присутни?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам Вам све што сам ја знао, а оно што сам чуо, ја Вам кажем. Не могу ја сада да се сетим ко је мени пре петнаест година рекао, рецимо, дошао сам и кажу, синоћ су дошла пет људи, шест, седам, не знам и јутрос отишли у «Нови извор» да раде. Не могу сада ја да се сетим, ја не знам шта је јуче било, ако ми верујте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли познајете лице под надимком Бубица?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Бубица?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да? Реците ми за неке од ових људи који су били затворени у Челопеку, кажете, да сте их знали од раније. Да ли сте чули за неко лице Тухчић Ејуб?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како рекосте, поновите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тухчић Ејуб?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тухчић Ејуб? Не могу ја сада да Вам кажем, не знам, не знам ја, не могу да се сетим ниједног тог имена и презимена. Са мном човек радио у Робној кући, кажем Вам, седам година и дванаест, један радио, ја га сретнем, ја не знам како се он зове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, да ли сте чули за неког Бикић Дамира?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам, Бикића је било ту, Бикића, три, четири, колико их је било, а знам да је било више Бикића ту. Е сада ја њих поименке не могу да знам имена људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су ти Бикићи које знате да су били ту, да ли су сви живи изашли из Челопека?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, ја не знам поименке, ја знам, рецимо, Пашића, поштара, не знам како се зове, али знам да се презива Пашић, рецимо. Једино што, добро памтим та три, четири, рецимо презимена, Алију Алиефендића, памтим Смаила Смаиловића и знам Ризаха Вилића, рецимо, тако, не могу ја сада да памтим осамдесет људи или сто људи, како ћу ја њега памтити, рецимо. Знам да је, овако, има ту три, четири или пет, рецимо, не знам, Бикића и ја сада да знам ко су они или често пута смо се сретали, здраво-здрави, он зна мене из виђења, ја њега никада му не знам имена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми у вези ове књиге, помињете можда је била, можда није била књига, нисмо то разјаснили, ова стражарска нека књига где су писани извештаји?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, ја Вам кажем, најискреније Вам говорим, ја не могу да се сетим да је била та икаква свеска туди у животу, када би ми сада одсекли главу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је била нека свеска, каро папир, формата А-4?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, не могу ја да се сетим да је икада била ту нека та свеска, присутна, јер ту је била кафана, рецимо и ми смо били пред том кафаном. Она тада није радила, али ајде неко када дође или ови када дођу, он је увек морао ту да има пива или не знам шта и када неки дођу, дај нам по пиво, дај нам оно и он њима да. Ту није било наплате или не знам шта, не знам како су они радили, овај, али да је неко нама дао ту неку свеску, па да каже, рецимо, ваљда бих се сетии, да кажем, ево вам та свеска, пишите туди или немојте писати. Ја се ње не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била надстрешница нека на столу испред улаза?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Надстрешница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изнад улаза?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је кафанска надстрешница овако била, као мали препуст је био овамо према, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево каже Цвијетко да је ту била свеска и ови други сведоци?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је она била, ја је нисам никада видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ако Цвијетко каже да је била, нека му је била, али он мени, мени лично никада нико, нити је показао нити казао има ова свеска, напиши нешто. Ја се не могу да сетим, сада, можда је она била негде тамо, али ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли можете суду да опишете један Ваш радни дан тамо у Челопеку, ето да кажете, дошао сам тада и шта Ви конкретно радите тамо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево овако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да чујемо, ево рецимо, смена од 7 до 7 тог радног дана, шта Ви радите, долазите, шта се дешава, опишите суду од ујутру када дођете, шта радите, шта се дешава, где су ти људи, како се то дешава?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Овако, ми, кажем, када сам ја доле дошао, када је мене Славко послао, они су седели по тим степеницама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то смо већ чули, само нам опишите један радни Ваш дан, када сте већ почињали тамо и кажете, десет пута сте били, можда и више од тога?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда и више, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Опишите један радни дан, шта Ви радите тамо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Изјутра када дођемо, рецимо, јавим се горе у ту школу Цвијетку. Цвијетко, где сам ја данас, идеш, рецимо, тамо. Ако ме је одредио доле код Дома, дођем доле, ништа, седнемо ту, има та кафана, тако је био један сто испред те кафане и сада, рецимо, долази доручак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, седите у кафани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не у кафани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па Ви кажете, долазите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пред кафану.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, седите пред кафаном?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није та кафана радила, нема, није она имала функцију никакву.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, причајте Ви шта радите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И онда, рецимо, дође доручак, овај, скину се те мањерке, двојица тамо узму, однесу на те степенице, откључа се људима, људи унесу те тамо те храну унутра и што сам ја, ја када сам год ја био, рецимо, ја сам рекао, молио сам Алију, Алија, молим те, немој да неко узме два парчета хлеба, да неком нема један, нека сви људи имају, јер има, рецимо. Дешава се као и свагде да можда неки тамо да поједе више и тако даље, али грехота је да неко нема, а да неко има. Милоше, не бој се и тако, добро. И онда се та храна унесе, тамо они људи једу, када то све буде готово, изнесу се мањерке и остави се, чека се ручак, да када дође ручак, ове се празне шаљу, узимају се ове и ми ту седимо, никакве друге обавезе нема, немаш ништа, ето. Један је, рецимо, сада зависи, ако нас је само четири, онда један је испред Дома, други иза, један доле, рецимо буде као, често пута седимо ту и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ти људи ту, шта раде они, унутра су они или су напољу?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Унутра, ако кажу, хоћемо у WC, ајте у WC, ако хоће, шта ја знам, воде да се тамо оперу и тако даље, али увек је био страх после ових догађања, да не излети и да не направе људи нешто што не ваља и онда ајде људи, што брже, што пре да тамо и онда када га закључаш, онда је то мало другачије, не може да и ето то је тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је некада неко тражио лекара или да ли је долазио неки лекар ту или нека лекарка?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја за моје време, није, нису су они тражили, да будем поштен, никада нису казали, тражите нам неког доктора или нешто, нису, али нико није ни послао. Да ли је ко сада за њих ту знао, да ли је уопште знао шта се ту десило или није, то ја не знам, то зна Цвијетко, јер је он био ту, рецимо, за то задужен, за то ваљда одговоран да то, а ја, шта, ми нисмо имали никакав ни овлашћења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли овај извештај, нешто нам нисте баш појаснили ова два, те јесте рукопис Ваш можда, није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја Вам одговорно тврдим, то ми не може бити јасно никако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли дозвољавате могућност да сте Ви ово нешто написали тамо, па сте сада заборавили, не сећате се?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу да се сетим икада да сам ишта написао, да је била каква свеска, не знам коме би то требало да ја рецимо пишем, јер ми нико никада није наредио, ни да пишем ни да не пишем, али да каже, сада, рецимо, напиши ми данас шта се десило, не знам. Мислим, не памтим, стварно не памтим никакву свеску.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мислим, нема разлога, па ја нешто ако сам написао, стојим иза тога да сам написао, шта мени смета, нека их је одвео, ако је одвео неко двадесет, нека буде двадесет, па шта ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су причали са Вама полицајци из Бијељине када су дошли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци из Бијељине када су дошли, да ли су причали са Вама у то време, у јулу 1992. године, истражитељи неки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису никада, из Бијељине нико никада није ни био у Чelopeку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац да је дошао да истражује шта се дешавало у Дому, како није био?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: За време рата или после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата, тада у јулу 1992. године?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ма, није никада нико дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није са Вама причао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Никада нико није, мене, мени се нико никада, нити сам ја, нити ми се обратио, нити сам ја никада никога ни видео, ни чуо, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Јовановићу, ако Ви нисте рањени, како то описује сведок «П», да ли сте чули да је можда неко други на тај начин рањен, од чувара, стражара, па да је овај помешао и помислио да сте то Ви?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо нико, ама баш нико, јер не знам ни која је потреба била, нисам чуо стварно, нити сам ја, ево, ако сада ја треба да погледате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ајде да проверимо, можда човек је помешао имена.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо стварно, ја бих рекао, нисам ја, него то је био неко други.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте, било је тамо неколико Бикића. Да ли сте познавали Бикић Нурију и да ли је он био тамо, Нурију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, опет ћу Вам поновити, ја сам много људи овако из виђења знао и он зна мене. Ја не знам име.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, баш Нурију, добро?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај што је поменут у извештају да га је одвео неки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Именом и презименом се помиње Бикић Нурија, како га је неко одвео?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће је да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Репић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Али ја сада не могу, како ћу се ја сада сетити, рецимо, то је пре петнаест, шеснаест година било, па ја не морем то, не могу сада, ево да Вам кажем, ја памтим пар презимена која су ми остала тако у сећању, али сто људи, па.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте чули за надимак Пуфта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да направимо кратку паузу, може?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се мало одморимо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12,25 часова.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА МИЛОША ЈОВАНОВИЋА

**Констатује се да је у наставку претреса присутан пуномоћник оштећених,
Наташа Кандић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, седите, тужилац ће да Вам постави неколико питања. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам Вас разумео да сте у почетку рата били мобилисани од војних власти, дакле у војску, а не у полицију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И до када остајете у војсци?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам био, отприлике, негде до тога датума, можда вероватно у неким папирима стоји, сада не могу тачно да се сетим, ми смо горе, кажем, били, обезбеђивали брдо, трафое и тако даље, да Вас не мучим пуно и ја сам се једног дана враћао и тај Славко Ерић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да определите месец?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, можда једно овако, месец и по, тако, два, отприлике, април, мај, добро, једно месец и по, два, отприлике, ту негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да определите, који је то месец био када сте ангажовани у полицију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јој, да Вам кажем, знам, не могу сада да знам када су они дошли доле, само знам да је то било трећи дан, могуће да је било концем маја или почетком јуна, можда је у јуну било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је разлог био да Вас Славко Ерић ангажује у полицију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам ишао, кажем Вам, одозго из брда, он је возио дете, овај, у ауту и тако смо стали туде. У њега је отац био стар, мало болестан и ја сам са њим мало причао и он мени каже, Јовановићу, где си ти, рекох, ево ме горе, ту сам, рекох у селу, на брдима и тако даље. Каже, би ли ти ишао са нама, каже у полицију, треба ми овако неких добрих људи, каже, поштених и тако. Ја кажем, мени је свеједно, хоћу и мени се више то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви знали са Ерићем пре тога?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам, јесам, овако, нисам никада нешто овако, али јесам се знао. Он је ту, рецимо, човек пролазио поред куће, имао је изнад мене горе кућу, прекопута игралишта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте можда у сродству?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисмо, нисам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали неки чин у војсци?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам. Ја сам био везиста по струци у војсци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Описивали сте какви су услови у Дому културе у Челопеку, па сте рекли да је под био од патоса. Да ли сте сигурни да је под био од патоса?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам, да Вам кажем нешто, ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћу да Вас питам, да ли сте улазили у Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тамо у салу нисам, нисам уопште унутра улазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте улазили пре тога у Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја као момак јесам, то је био патос, и сада да ли су они после шта ту преправљали, да ли су радили, немојте ме везати за реч, јер ја тамо нисам волео да уђем, поштено да Вам кажем, ја сам увек избегавао, био сам вамо напољу. Знам да је пре био патос, пре, а да ли је за време тога, док су они тамо били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што се тиче хране, рекосте, храна је била изузетног квалитета, употребисте тај израз, изузетно, па онда, било је колико хоћеш хлеба. Да

ли сте под овим изразима подразумевали то што они значе или су Вам се они омакли онако у говору, јер кажете, да сте Ви, полиција, дакле која је била смештена као станица посебна у школи у Челопеку, јели из истих мањерки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па онда кажете да ови нису добијали храну, па како, откуд то, како, једете исту храну, а сада, једни имају а други немају?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Сви су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А опет кажете, закључујете, кажете, било је то довољно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам, колико сам био јасан, можда нисам јасно рекао, они три дана када су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да гледате у веће и мало ближе микрофону, тихо причате.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Вама, Вама, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће се чути када се преписује Ваш исказ.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја кажем, они нису јели три дана када су истом били затворени, а када сам ја дошао и када смо горе интервенисали, одмах је храна дошла у року од сат времена, сат и по, не знам тачно и од тада су имали константно сваки дан храну, сваки дан су имали храну. Никада ми нико није рекао да је један дан било прескочено, да нису имали храну. Имали су фину храну, јер ја сам ту био, гледао, неколико пута сам и ја јео ту храну која је била, да кажем, изузетно добра и рећи ћу одговорно да ја и код куће нисам јео бољу храну, рецимо, чиста храна, мањерке чисте, све је било фино.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било куваних јела?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кувано, управо кувано је било јело.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из чега су јели ови у Дому културе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, било је тамо неких, овај, тањира је било у томе, како се зове, једна мала просторијица је тамо била, неких пластичних тањира. Ја мислим да су оно одозго донели неке тањире и они су тамо њима и они су то држали код себе. После су само мањерке се мењале, а они су то суђе држали код себе и када изађу у WC да тамо, шта ја знам када се враћају, онда су они то на оној, славини, на оној води и прали и онда су они опет употребљавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су имали прибор, кашике, виљушке?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, јесу, па не би могли кувано јести без, е за ножеве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наравно да не могу, него питам да ли су имали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Имали су они неке ножеве, овако мале ножиће су ваљда, да ли су добили одозго, да ли су, углавном, имали су ножиће, тако неке мале, као оне, алуминијумске и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто сте онда говорили Алији, ако сам добро погодио име које сте рекли, молим те, подели то, немој да неко остане без хлеба? Да ли то значи да је вођено рачуна о бројном стању, тачно онолико колико их има, толико има парчади хлеба?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, знате шта, овај, ми, ја сам Алију добро, ми смо се добро познавали, били смо велики пријатељи, рецимо, ја сам неко поверење имао, кажем, Аљо, молим те, поведи рачуна, јер било је ту, рецимо, можда, ја кажем можда, неких који би отео, оних млађих људи који може да поједе два, три obroка, а да можда неке оне старом тамо или не знам коме, нема, недостаје, рецимо, да свако има, јер за све име, па можда би њих било десет који би узели по два obroка, а неке да нема, а када има, онда нека свако једе, јер поштено је и хумано да сви имају. Каже нема, Милоше, проблема и није никада нико се пожалио, рецимо, да је остао без ручка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево само да Вас питам, значи, ако би неко узео два obroка, онда неко не би имао, па то значи даље, да Ви имате увид у њихово бројно стање, ако је мој закључак тачан, онда ми објасните, како имате увид, ко Вам то каже, како до тога долазите?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисмо имали правих увида, да Вам кажем, они су одозго из, да ли су они горе у хотелу имали, да ли нису, ја не знам, не бих се у то упуштао, али углавном, они су одозго слали оне мањерке, велике су то биле неке мањерке, онога хлеба натрпају у оне џакове тамо, овај, изчетвртане и онако у џаковима се то тамо унесе и оно и оне мањерке и они једу. Е сада, ја сам ето ради сваке неке можда превентиве, смо рекли, немојте да неко остане, да нема, а неко да има, рецимо, а сада да смо ми бројали тамо тај хлеб или да смо бројали људе, нисмо. Ја нисам, да ли је неко, ја не знам. Није било потребе, нити ме је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ваш закључак да су имали произилази из Ваше процене, а не из чињеница које су Вам познате о бројном стању и о количини хране?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам добро разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ако не знате колико њих има тамо и не знате колико сте добили хране, откуд знате да сви имају довољно хране?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нико се није пожалио да каже, рецимо, ни мени ни било коме нисам чуо да кажем, е ја сам остао без хране, нисам чуо никада нико да се пожалио, значи, имали су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о том неком инциденту, па сте поменули и да је било неких десетак који су тамо рањени и тако даље. Па бих Вас питао, мада сте у одређеном смислу на то питање одговорили, да ли је било лекарске, медицинске, било какве интервенције, у смислу помоћи, дотура лека, завоја или било чега другог?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, што се тиче, ја када говорим, ја говорим ја што сам видео и што сам био, овај, није било, сем, био је ту тај Драгутин који је он имао неких, шта ја знам, тамо лекова, прашака, он им је давао, овај, све док они нису прешли у Зворник. Када су они прешли у Зворник, истог дана су дошли два лекара, прегледали их и, а доле нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, то Зворник, отом-потом, али у Дому културе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису. Нисам видео никога, рецимо, за време моје дужности, моје смене, нисам видео никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на ког Драгутина мислите, на овог из кафане?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је дао прашкове и коме? Одакле Вам то сазнање?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, рецимо, Алија каже, јој, каже, боли ме глава, имам притисак, Драгутин каже, ево имам ја прашака, узми и дао му прашак, рецимо да пије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујем да је колега мислио на главобоље, него на нешто друго је мислио.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Притисак је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, чујем ја Вас, да ли Ви чујете мене добро, понекада видим да ме не чујете?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро, па мало ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, не верујем да је колега тужилац мислио на главобољу, он Вас је питао, ране, завоји, нешто тако?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, није, није, рекао сам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, није, није, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није тога имало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да разјаснимо, не знам шта Вам је Драгутин рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са тим рањеним, да ли сте некога питали шта ћемо, можемо ли на неки начин да им помогнемо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, како да не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Посебно, да ли сте питали командира Цвијетка Јовића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, све тај командир који нам је био, он је био за све упознат и извештен и он је предузимао тамо даље мере. Ми нисмо ни били овлашћени било како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али када сте дошли, разговарали сте па видите да немају хране, а Ви онда одете и питате Цвијетка Јовића, па кажем ово, видите, не долази лекарска интервенција, нема завоја, нема ништа, па зашто нисте отишли код Цвијетка Јовића да питате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Био је Цвијетко ту, ту је Цвијетко био и дошао и гледао и видео и шта је он даље предузимао, не знам. Не знам даље шта је, јер на њему је било све друго. Рецимо, он је био ту, долазио, гледао, видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви рекосте у једном тренутку Вашег сведочења да сте осетљиви, тако, па баш када сте осетљиви, интересује ме, зашто не интервенисасте код било кога да се њима укаже нека помоћ медицинске природе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, ја Вама кажем, ми смо били и тако нам је и наређено, ми смо били потчињени Цвијетку, све што смо, том командиру, све што је требало да се пренесе, кажем, ми смо пренели њему. На крају, он је био ту, тог је и момента пре него што сам ја дошао, значи он је ту био, сву је ситуацију видео и његово је даље да предузима било шта. Ми колико смо могли, рецимо, у границама наших могућности, ми смо све покушали да помогнемо, а што нисмо могли, неких дека тамо које су биле, људима смо давали, мајица и тако даље, у том смислу, а ми нисмо могли даље ићи горе преко Цвијетка, да ја идем сада горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нисте могли ићи преко Цвијетка, али ипак сте отишли када је требало око хране, рекосте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Отишао Цвијетку и рекао Цвијетку, Цвијетко ме је упутио, иди горе, јави се томе и томе и види шта је и тако даље. Мени је Цвијетко наредио да одем горе, нисам ја преко Цвијетка отишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радила кафана?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не. Не, она као, све су кафане, било је наређено да се све кафане затворе и кафана у правом смислу није радила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете долазио је овај Ђовани, па он је тражио два пива?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То је продавница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: На самом углу када се улази доле, ево има на скици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она продавница где су куповали.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Продавница на самом углу је била продавница, она је радила нон-стоп, нормално, као и увек и ту је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је нашао Драгутина да узме лекове?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, Драгутинова је кућа ту и кафана и он где је човек био стално, нигде није ни ишао. Он је, иначе, био болестан и он није био нигде ни ангажован и умро је, он је био много крупан, имао је 140 кила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико има од улаза у Дом до те кафане?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Раздаљина, колико метара?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Где су они били и кафана?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да, ту где они улазе у Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, можда једно двадесет, двадесетпет метара, отприлике, ту негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако ови из Дома изађу, па да би дошли до кафане, да ли треба некога да питају или је слободно кретање?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, није требало, рецимо, ако каже, викнем Драгутина, дај им ово, иди узми и тако, није, нису имали они од нас рецимо неки, шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако неко од њих каже, ја бих отишао мало до куће?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е то није смело, нису то, није дозвољено било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо Вас чујемо и оптужени Вас не чују, нико Вас не чује, тихо причате.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Извините, ја се мало измакнем, не, не, они се нису смели нигде удаљавати, да рецимо кажу, идем кући или идем тамо или идем вамо. Значи, они су били ту у том кругу, али нико није њима бранио да каже, рецимо ја или било ко, онај каже, види дер Милоше, молим те, има ли, или није битно кога, има ли који прашак Драгутин, овај, имам притисак, зачас ево држи, ето то је то, а да рецимо одатле може сада да оде кући, није. Нисмо смели то, није било дозвољено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико буде тих из Дома Дивичана да се шетају ту испред Дома, да ли су сви у исти мах или не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, они су били у почетку сви. Е после, рецимо, када је ту направљено, онда смо ми, тако, Цвијетко и шта ја знам, донели су одлуку да то затворе тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је трајао почетак, можете ли да приближно кажете, дана, то у почетку, па колико је то било дана у почетку?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Све до овог дана док се то није десило, они су ту се кретали, излазили напоље, враћали унутра. Е када се ово десило, после тога, шта ја знам, када сам ја био, хајде у WC, хајте из WC, хајте умивајте се ту, хајде перите се, ајде шта хоћеш, мислим. Е после није, после да не би дошло опет до неких, онда су сматрали Цвијетко и остали, сматрали смо да је најбоље да они буду тамо, да он не може да улети и онда када иду у WC, иду у WC, хајте што брже да се затвори и да и тако и онда они иду у WC, враћају се. Када је год коме требало да каже, хоћу, један, два, три, нека иду, није проблем, мислим, хоћете ли сви, хајте сви, нема никакав проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После када се десио тај инцидент и онда сте, разумео сам, затварали врата на Дому?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, онда су се затварала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако неко хоће да уђе, како може да уђе тамо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, како, шта ја знам, није могао никако, једноставно, шта ја знам, ја нисам имао такав случај, рецимо, да неко дође и каже, ја хоћу да уђем тамо и да правим нешто. Није нико, на сву срећу, сада код неких ових других, ето, дешавало се нешто ваљда, шта ја знам, немам појма. За време моје, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли уз помоћ кључа?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, може, како да не може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, неко треба да том некоме да кључ, да би он могао да уђе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, како ће другачије, не може другачије, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код кога је био кључ? Да ли је то стално код истог лица или се преноси из смене у смену?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, то је било из смене у смену, кажем Вам, то је стајало туди на том Драгутиновом зиду, тако где је та кафана била, па испред је овамо био као шанк, оно стакло, онај излог, па онда има доле оно на зиду и он је ту стајао и онда када дође ручак, ко буде ту први, није то важно, рецимо он узме, откључа, да им храну и закључа и опет тако, када треба изнети мањерке, износе се тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада ако ови из Дома хоће да иду у WC?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Морао је опет неко да откључа и да закључа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се они, кога зову, како Вама дојаве да има тамо некога ко би ишао у WC?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Лупне на врата, удари она врата гвоздена, шта је, каже, хоћу у WC. Хајде, узме неко тамо кључ, откључа, хајде, иди, опет када уђе, он закључа и опет кључ ставе. Тако је у мојој смени било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прати ли их неко када иду до WC од стражара?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нико, шта ћу пратити, па то је близу, то је рецимо, можда, ајде да сада, петнаестак, двадесет метара, колико је та сала била и одмах испод сале били су ти WC. Е сада, стражар је био доле један, испод тих WC, увек је овако дежурао, шта је знам, да не би неко побегао или шта ја знам. Шта ја знам, не прича се, каже, водите рачуна, немојте да неко побегне, кажем, онда ће рећи ови неки, рецимо, ови који су долазили, Репић, не знам ко, пустио си га, узео си пет хиљада марака и онда је то нама било незгодно, јер, јеби га, плашиш се, знаш како је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још нешто да разјаснимо, кажете да сте Ви били од 7 до 7 на том дежурству, односно на тој стражи, док други кажу да су били краће време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, могуће је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега сте Ви били дуже време, ако сте сигурни да јесте?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, јебем му врага, да ти кажем ја сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били вођа смене страже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам био ништа, нико мени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је год долазио овде, увек је говорио да он нема никакву улогу и да није уопште важан, а ипак ово се све дешавало у то време?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, мени нико никада није саопштио ништа. Ја никакав, најискреније Вам кажем, нисам био вођа, нити је то било потребно. Ми смо имали Цвијетка, Цвијетко је био командир, тако је мени Славко рекао, обратите се Цвијетку, све што треба, какав је вођа ту требао да буде, по чему, шта. Ја ту нисам видео никакав, не видим никакав, нити је, мени никада нико ту ништа саопштио није, никада и ја то знам. Могу Вам тамо можда негде писати нешто или шта ја знам, али мени лично мени, није никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да се коначно изјасни сведок, да ли је то његов рукопис или није, нека каже сада, да ли јесте или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо могућности да вештачимо графолошки, знате, Ваш рукопис, па хоћете да нам правите тај посао, те трошкове или не? Хајде још једном, дођите овамо.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ама да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, трећи пут.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Иста ствар, могуће, али ја не могу да верујем да сам ја ишта писао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је његов рукопис или није, није важно да ли је писао или није?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, откуд знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, зна ли рукопис свој на две стране исписано, откуд зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала да ли има други Милош Јовановић, Ви кажете нема?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда, шта можете да кажете, ако није Ваше, ко је то писао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не пишем за време, него пишем за вријеме и ја ово овде, то мој рукопис није гарантовано, ово је неки, ја ово тврдим да је ово фалсификат. Ево сада ћу се ја потписати, упоредите и један и други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово ту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушај, он је право сличан мом рукопису, ово, то није мој рукопис, ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпис тај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Потпис, ово није ни ово ни ово. Ја имам сасвим рукопис, дајте ми да се потпишем, да видите како ја, а сличан јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако, ако узмемо, узећемо Вам потпис како треба.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нема везе, Ви узмите како хоћете, ако хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Ваше шта није, не разумем?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ово није моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које ово?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ово «Ј», ово Јовановић Милош, то није моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а потпис и ово «вођа смијене»? Мало пре сте рекли да Вам личи, а шта сада, шта Вам личи или не личи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте да Вам кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не могу да се сетим никада да сам ово уопште у животу писао, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питамо Вас за рукопис, да ли тај личи на Ваш или је Ваш или није Ваш, за тај текст Вас питамо?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, шта ја знам да Вам кажем, може бити и да јесте, откуд сада ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се не чује.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће и да јесте, рецимо, могуће, ово потпис мој није, ово личи на мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, текст, текст?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: А текст?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Текст?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чињенице које ту пишу? Ви кажете, то се није десило никада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не памтим никада да се ово десило, да је ико ишта водио у мојој смени, не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, такав догађај, да је неко одвео седамнаест људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли памтите да Вас је неко терао да пишете нешто што није можда, евентуално, да таква могућност постоји? Да ли Вам је неко некада рекао да нешто пишете што није се десило? Да ли постоји таква могућност, ако кажете, то се никада није десило? Како се тога сећате, да се тако нешто није десило?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не могу да се сетим никада да је ово било, не могу да се сетим никада, не сећам се апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам схватила.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам да се тако нешто, кажете, није десило, Како би дошло до тога да се тако нешто напише?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда је се и десило, али не могу да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није он рекао да се није десило, него да се не сећа да се десило.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не могу да се сећам, не могу да се сетим никада ово, па можете Ви мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није баш тако рекао, колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да верује да се тако нешто није догодило.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али у овом тренутку, сада, сада је рекао, не могу да се сетим апсолутно, то је сада говорио, ја кажем шта сада говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је толико пута рекао нешто, да више нико не зна шта је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још њега да питамо шта је рекао и шта је било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сада на крају рекли, још само да се сетим, шта, да ли сте се сетили?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не могу да се сетим никада да је од мене неко одвео људе, е тога не могу да се сетим никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је од Вас одвео?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, не могу да се сетим, јер то је било давно, тога ја стварно не могу и ево ја сада премотавам, никада се не могу да сетим да је било ко дошао и да је одвео људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ти људи кажу да никада није одведено седамнаест људи, али кажу да је убијено. Да ли је могуће да су убијени људи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам никада присуствовао тим убиствима, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да сте дошли у смену, па да сте сазнали да је у претходној убијено?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам то испричајте.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ево, испричао сам, ја сам дошао у смену, предамном је изашао Милан Митровић и овај, који је тамо пише, под «П» и они мени кажу, Милоше знаш ли шта се десило. Шта, како, тако, тако, тако, испричали ми шта се десило, па, где, шта, каже они су то све дотерали ауто и одвезли и завршили и готово. Ја сам дошао на врата, само овако погледао сам, тамо има рањених, има, овај, пет, шест рањених, ја сам се окренуо и изашао и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за ту ситуацију за коју причате да је било пуно. Да ли сте тада онда писали нешто? Зашто би Ви то писали ако је претходна смена?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Али ово пише да су од мене као одвели неку двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ја Вас питам да ли је била ситуација да је неко убијен у претходној смени, па да Ви треба нешто о томе да напишете, извештај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тога се не сећам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна за неке друге затворе у Зворнику у то време за Муслимане или у Каракају, у околини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док Ви радите тамо у Дому, да ли је било још затвора на другом месту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Био је тај затвор горе у Зворнику, рецимо, то је био тамо где је «Нови извор», та зграда «Новог извора», јер ми смо и ове људе довели горе у тај затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док су људи у Дому, да ли је тај затвор исто постојао или је тек тада направљен када сте ви довели људе?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ми смо горе нашли пар тих неких, не пар, него, можда ајде овако да кажем, можда двадесетак горе још људи, када смо ми ове довели одозго, њих је горе било једно двадесетак горе на спрату у тим собама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Муслимани, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто су они ту били?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих затворио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Појма ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, нити ме је занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ове Ваше затворио Дивичане?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ни то немам појма, не знам ни да су дошли ту. Па, нисам знао, ја Вама кажем, ја сам био у Челопеку три дана, нисам уопште звао, када ме Славко послао, тек сам онда видео доле да су људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видели сте, да ли се распитасте Ви, ко је те људе затворио?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ама, нисам никога ни питао, нисам уопште, мени то није ни синило у главу да питам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је чуо за још неки затвор, сем тај «Нови извор» и тај у Челопеку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте за још неки чули да има?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, било је као неких људи који су радили у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Циглани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Циглана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у ком периоду?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Све је тај период, рецимо, у том баш периоду, али они су радили тамо, шта ја знам, производили циглу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пита Вас пуномоћник, за затвор, зашто Ви то повезујете са Цигланом, да ли је то затвор или је радно место, шта је то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам да је то био затвор тамо, додуше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас пита за затвор, а Ви кажете, били људи на «Новом извору» у Циглани?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам да је тамо било Муслимана, радили у «Новом извору», а да ли је то био затвор или није, ја то не знам, јер нисам тамо био никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су радили добровољно или принудно, шта?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја то, ја тамо нисам био никада, нисам ушао никада, ни ја то тамо, шта знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је чуо за Економију, затвор на пољопривредном добру Економија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био на Економији затвор?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесу и тамо били, добро сте ме подсетили, јесу и тамо били неки људи који су правили једну зграду доле. Ја сам горе пролазио путем и видео сам, правила се нека зграда доле, ја питам шта је оно, каже, праве неки Муслимани доле неку зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да је био затвор неки, да ништа нису правили, него да су били затворени?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, нисам видео доле никога, рецимо, да доле има неки затвор, да неки чувају, рецимо, нисам видео никада. Додуше, ја сам тамо рекао и пролазио, али нисам видео никога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко умро у том Дому културе у Чelopeку, било од повреде, било природном смрћу, да ли је неко умро?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Дому културе где сте чували?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, за време овога, није, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Описао је да је неки претресао, не знам, за кога је рекао, Нишки, овај, шта је било са тим стварима које је он одузео од људи, рекли сте сатове и новац и то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ставио у кола и отишао човек.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одмах одвезао? Да ли је још неко претресао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, ја сам чуо да је тај Нишки долазио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте видели да су неке од тих претресаних, да се ствари стављају у неку кутију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам само видео једном када сам дошао, каже, дошао је Нишки, купио им паре и сатове и те сатове је ставио доле био поред те кафане и то је стајало туди и они су, шта ја знам, узмите људи, своје сатове.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А како је стајало, на ледини, како?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, онако, уз бетон, уза зграду, онако је стајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, према већу. Имате монитор, па пратите, ту испред Вас можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни када тај Нишки, сада ми ништа није јасно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког момента сте присутни?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, ја долазим, ја долазим од куће, а он излази са аутом. Питам, шта је ово, питам Алију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко излази?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је Нишки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Питам Алију, шта је ово, видим они стоје, нешто као да су укопници, шта је Аљо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где стоје?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пред оном салом, ту испред тих врата. Питам, Аљо шта је ово, каже, дође неки Нишки, узме нам паре и сатове, како то рекох болан сме, па, каже, ајде ћути, ко те пита, чувај главу, ћути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где видите ту кутију?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам, ја после се вратим пред кафану, када ја овако видим, кутија стоји, неких сатова има, можда десетак, шта ја знам и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли оде Нишки, па остави сатове?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није однео, сатове није однео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је још нешто било сем сатова?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, ја нисам видео ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта оставио је ту и отишао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Сатове је оставио, ваљда је паре однео, шта ја знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта би са њима, са сатовима, са кутијом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја кажем, људи узимајте то, вратите то људима, сатове, да ли су они њих вратили, да ли нису, ја нисам до тога ни питао, нити ме интересовало нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којим колима је био тај Нишки?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Реците, реците, нисам Вас чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме чули? У којим колима је био?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Путничко ауто је неко било, али какво је било, бела чини ми се кола да су била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бела?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, мислим да бела кола, мислим да су била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сам био?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Не чујем добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна ту песму коју су певали, која је то песма? Да ли било шта зна од тих речи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Певали су некако «Ој Србијо, ој Србијо», тако у том смислу нешто, нисам упамтио од речи до речи, али, тако су певали, Србија, Србија, тако нешто, «живела Србија», тако нешто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте знали, да ли је постојала територијална одбрана Зворника, ТО? Да ли Вам је било познато?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, нисам ја, да Вам кажем, упућен довољно у те структуре, ја се нисам бавио тамо ничим, шта ја знам, да ли је била, да ли није била. Тамо је био, ја мислим и, био је војни одсек и ваљда се он организовао, тамо су имали те распореде, шта ја знам, то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ТО нисте чули, територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, била је ТО пре, пре оног рата и шта ја знам, било је предавања по ТО, али када се заратило, шта је се онда дешавало, ја не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте га питали, рекао је да су упадали пијани, дрогирани и то у множини, Ви сте му на то скренули пажњу са Репићем. Да ли зна како, који су то други, сем Репића?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ти пијани, дрогирани који су упадали?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже, иде, иде, каже, некакав Репић, каже, са њим двојица, тројица носе калашњикове, како ће ови дрогирани каже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате који су ти?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, ма нисам никада видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко каже?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево ти полицајци који су били ту, рецимо или, шта ја знам, ја дођем он каже, види, то и то десило се, каже, људи иду овако, болан, каже, укрстили нешто очима, каже, пијани, дрогирани, ко зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где иду, где иду, улазе унутра у Дом?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, били ту, направили тај циркус, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, тада када је Репић то побио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, да су били још неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо поново сада да му предочавамо, да је он једини сведок, ја сам рекла, Ви сте једини који сте рекли да тада када је убио пуно, Репић да је био још неко са њим, сви кажу да је био сам.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ама, ја не знам, нисам видео, нисам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он само мисли, да ли на Бајрам или на Видовдан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он мисли да је то било петнаест дана пре напуштања?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја то, нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То значи Бајрам, да.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја био, да ја сада сам видео, људи, ја вама рекох, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ми можемо да закључимо, шта каже сведок, нећемо сада да закључујемо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је то било петнаест дана пре напуштања, ја њему предочавам да сви сведоци кажу другачије.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не могу да памтим датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо ми сада да ценимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао у једном тренутку, не зна се коме је било теже, да ли нама, да ли овима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Због чега то?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ама, што је рекао овај, овај овде, каже, болан, када они улете, ама, каже, не смеш са њима да причаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који овај, који овај, «П»?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Тај Репић и ти његови такви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете, што рече овај, на кога мислите, на тог сведока «П» или?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да и рецимо, тај Митровић Милан или рецимо, ови који су били, пар њих, каже, Милоше, болан, пусти, каже, са њима, немој да се сетиш да причаш нешто са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то за једанпут кажу или за више пута? То сада Ви када кажете, испада да је више пута било нешто тако, а Ви рекосте само једном је било то убиство и готово?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте, ја оно Вам причам што су они мени рекли, што сам ја чуо. Ја сам имао среће, па нисам се ту задешавао. Ја да сам нешто видео, ја бих Вама казао, била два, била четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви чули пре тог догађаја о коме сте рекли, петнаест дана пре њиховог напуштања, да је био још неки такав догађај или за тих петнаест дана после или је био само један догађај када су људи убијени? То нам нисте јасно рекли. Да ли је било више догађаја или само тај један када је био ручак?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Он је налетао више пута, после није могао да уђе, него је наређивао песму, тако сам ја извештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је пре налетао, пре тога?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће да је пре, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у тим претходним налетањима је било још убистава или је само то једно?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо, не, нисам чуо ништа, него само то када је он побио те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви знате само за један догађај?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја знам за тај догађај да је један дан упао и да је побио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за које Вам онда они то причају, ето, пустио он и налећу, као да више пута?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Као дођу, рецимо, каже, налетео, каже, иде пијан, налетео, укрстио овако очима, каже, наређује песму, па моли да уђе унутра, он каже, немамо кључа, кључ је у Зворнику и онда је он одустао, оде у кафану, ко зна где оде, а овај, нареди њима песму и они певају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна да је неко пуштен, да је неко пуштен од тих Муслимана у почетку, да је неко пуштен да иде кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ослобођен?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ни за то да је ко.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна за случај да му је причао тај Алија или неко други, да је чуо да је неко тражио паре од њих, од ових који су упадали, да би изашли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, не знам за тај ниједан случај да је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви рањени били у току рата?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Уопште нисте, ни после рата?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, никада, никада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Само ми је слепо црево прсло, па сам девет дана носио, имао тровање, мал нисам умро.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре када Вам је председница показивала онај папир са извештајем, Ви сте рекли да сте Ви затекли, да сте онда отворили врата, видели тамо рањене, затворили врата и изашли?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са рањеним људима?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су, рецимо, ја нисам то пуно загледао, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овамо се окрените, ја Вас молим да би се чуло.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Извините, овај, ја сам то погледао, мени је то било, ја не волим то пуно да гледам и онда они су тамо били скроз. Један је тако, кошуљом, су чим је мало оно овај махао горе испред њега и онда су они завијали те, рецимо, шта знам, у онога рука, у оног нога, оно су то тамо завијали, шта ја знам. Ми смо неких дека, шта је било горе у школи, пет, шест, десет комада, колико је било, донешени су и тамо су им давали и то је било све.

НАТАША КАНДИЋ: Извините молим Вас, да ли је Вама било нормално да Ви не гледате то, него пустите их тамо, па нека умру?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, слушајте једну ствар, ту је Цвијетко био командир, командир је предузимао тамо све.

НАТАША КАНДИЋ: А тог тренутка, да ли је био Цвијетко ту када сте Ви ушли и видели рањене?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Цвијетко је био и пре мене, пре мене.

НАТАША КАНДИЋ: Тог тренутка када сте Ви дошли и видели?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Он је отишао у школу, тада је био у школи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, шта Ви, видите рањене људе, шта предузимате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте да Вам кажем, нисмо ми ништа друго могли предузети, него ово о чему Вам говорим. Ми смо, Цвијетко је за то знао, Цвијетко је интервенисао даље, ми што смо могли, рецимо, мајицу, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, да више не понављамо.

НАТАША КАНДИЋ: Када кажете, Цвијетко је интервенисао даље, одакле Вама то сазнање и шта, како је интервенисао даље?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ли је, да ли није.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете мало пре, ево сада кажете, Цвијетко је интервенисао даље?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте нешто, Цвијетко је дужан, Цвијетко је командир и на њему је било све да ради даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је Цвијетко интервенисао?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Не знам, не знам да ли је он даље, његово је било да интервенише даље, ја нисам имао права ником ништа да кажем, да се интервенише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Шта ћу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам кажете, шта је Вама командир или неко други, шта је објаснио, шта је ту, ко су ти људи, зашто су ти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ питали, Ви нисте били, да не понављамо.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, окрените се, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете да су имали прибор за јело, кашике, виљушке и неке ножеве. Да ли је то било нормално да затвореници имају, држе ножеве, виљушке, да се нисте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо сада да он закључује да ли је нормално, он каже да су имали, тај његов закључак да ли је нормално, стварно нам ничему не служи.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ли је то нормално ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је шта су имали и колико се он сећа, неке мале ножеве.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Углавном, имали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, да ли сте некада били у прилици да, да ли сте улазили унутра у собу тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, само на врата, то је већ рекао.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Шалић?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих само мало, Ви сте у једном тренутку поменули да сте пар тих лица, која су била тамо у Дому, накнадно после рата сретали, да ли сам добро чуо име, Ризах Бијелић?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ризах Вилић.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Вилић и овај Смаил, рекосте, Смаиловић? Да ли још неко име можете да кажете, после рата?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Алија Алифендић, у Тузли се налази, а нисам га још срео, нисмо се видели, али чуо сам неки дан да је у Тузли.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи на «В», Вилић? Има ли још некога да се сећате имена?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Имају поштари Пашићи, али не знам имена, била су два брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у Дивичу?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су живи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су живи остали после рата?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја, ове сам видео, Пашића нисам видео, овај, Алију нисам видео, али сам неки дан питао за њега, каже, у Тузли живи тамо и нисам, овај. Са овим Ризахом неки дан сам био, кафу попио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којим?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Вилић Ризах.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са Вилићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он живи?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У Дивичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дивичу?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала, немам више питања.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ни Ви, добро. Има ли још неких питања? Нема. Имате предлог за, изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прво да се сведоку предочи тај текст и да напише текст ради будућег предлога за графолошко вештачење.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ја бих то предложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Ви, колега, везано за овај предлог, имате ли Ви?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја се противим том предлогу, пре свега, то су неке фотокопије које могу у сваком тренутку да се фалсификују, немам, ако имамо неки оригинал, слажем се, а ако немамо оригинал, то је беспредметан предлог, противим се.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Придружујем се наводима колеге Шалића.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Такође, мислим да је непотребно да се вештачи, јер се сведок изјаснио о околностима са тим у вези, шта се сећа, а шта не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да није проблем, него је проблем да добијемо неки његов неспоран рукопис, а друго, зашто бих ја то предложио? Ево, не због, једно, због кредибилитета сведока који говори доста различито од других сведока, а друго што ту имају неке, што имају неке констатације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које сведок каже да нису тачне?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, баш зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Опростите, ако могу нешто да прокоментаришем. Колега, није спорно, Ви сте видели да низ сведока се на сасвим различит начин изражава о овим догађајима и исказују о овим догађајима, а нико од тих сведока није рекао да је тачна ова чињеница, на пример, извођења ових седамнаест, нико то није рекао, значи, ту има низ неких ствари које нису напосто тачне што сада, зато ја кажем, то су нека нагађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Славни суде, немам, то што сам имао, што сам се сетио, рекао сам искрено и поштено, а што нисам, немојте ми замерити, јер стварно је далеко било, не могу да се сетим.

То је све што имам да изјавим.

За овим, заменик тужиоца за ратне злочине ставља предлог да се обави графолошко вештачење рукописа сведока Јовановић Милоша, а наиме, у циљу утврђивања да ли је он сачинио извештаје о раду страже у другој смени за дан 10.06.1992. и 11.06.1992. године.

Браниоци оптужених изјављују да се противе овом предлогу, са којим предлогом су сагласни и пуномоћници оштећених, а наиме, сагласни су са предлогом заменика тужиоца.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Усваја се предлог заменика тужиоца за ратне злочине, па се одређује графолошко вештачење које ће се поверити вештаку графологу са списка судских вештака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете остати овде сада да дате Ваш рукопис после овог претреса.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак данас у суд, за повратак?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте платили долазак и повратак?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем, мене то кошта, ја сам дошао аутом, искрено да Вам кажем, овај и ја не знам какви су Ваши прописи, али ја, мислим, ту негде око 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 4.000,00 динара? Добро. Да ли тражите још неке трошкове за исхрану, нешто?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Како Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Можете ли да га питате, да ли има неки рукопис или било шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код себе?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате код себе нешто што сте Ви писали већ сада?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам уза се понео ништа, једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта што сте Ви писали, код себе да ли имате?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам ништа, немам. Немам, ништа нисам понео, ништа.

Сведок тражи трошкове доласка у суд, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку на име трошкова доласка у суд и исхране износ од 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате код Вас личну карту?

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да копирамо, да видимо тај бар део, дајте ми да видим личну карту, нема потпис, да.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем судија, ја не могу сто-посто да тврдим, али не могу ја никада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате пасош, немате? Да видим, како нема, има потпис.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Има, е супер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, то је модерна држава, није то ова наша држава, добро, да копирамо, тако ћемо и ми имати, крвна група, ДНК.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Копирајте то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, не брините Ви, зато сам и питала, добро. Седите тамо.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Давно је то било.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже и исти ће се наставити

24. априла 2007. године, са почетком у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра имамо још једног сведока.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА